

Учредитель
Печать
Лавров.

Мамон
Бир. Нобелемъ

N. W. Gogola

Wijs.

Максѣ 15 кап.

Rigā, 1902.

K. Orlofska apahdibā.

10

R. Orlovska

grahmatu ſectiwe, pahrdot. un laſama biblioteka,
Rigā, Zahna celā Nr. 14,
preti Zahna baſnižai, paſcha namā.

Manā apgahdeenā iſnahkuſchas ſchahdas grahmatas:

	Kap.
Pasaules rakstniecība. Zittautu ſcholaiku eewehrojamako rakstneeku ſtahsti, noweles un ſkizes (ar iſhām biografiſtām-literariſtām peefihmem), Lejas-Kruhmina ſakopojumā, pirmā grahmata, maſā 30 t., gl. ſehjumā	60
Arctants, kahda paſudufcha dehla dſihwes ſtahsts, no Lejas-Kruhmina	10
Wihrs zaur paſcha ſpehku. Kahda zensona dſihwes ſtahsts	10
Jaunā ſtrahwa, J. Burapukes romans, maſā 90 t., glitā ſehjumā	125
Relainigais iſrihkojums, humoreſka no J. Burapukes, maſā 30 t., glihtā ſehjumā	60
Saules ſtari un mahkoni. Podneeku Karla dſejoki, maſā 40 t., glihtā ſehjumā	75 un 100
Sirſchu wehtras, jauni dſejoki no Podneeku Karla, maſā 30 t., glihtā ſehjumā	50 un 75
„Glabts!“ (ſtrahdes teefiba brihwa.) Skatu luga diwōs zehleendōs. Behz Sweedru rakstneezes Alſhildas Agrell Latweeſchu ſkatuwem pahrſtrahdajis Lejas-Kruhminſch	30
Darbi kuſtonu walſti. Behz Rubakina tulkojis Suudu Peteris. (Nr 57 ſihmeju-meem tekſtā).	45

Turpat pehrkamas ari zitu Latweeſchu grahmatu iſdeweju ſprediku, luhgſchanaš, ſtahstu, paſaku un bilſchu grahmatas.

Stilla bildeš, mahju ſwehtibas, ſeenas pantini.
Bihbeleš, Wišemes un Kurjemes dſeefnu grahmatas wiſahdōš eefehjumōš (paſcha fabrikazija).

Grahmatu tirgotajeem un ſolporteeereem peedahwaju wiſaš grahmatas ar eefehjami wišaugſtako rabatu.

K. Orlovskis, Rigā,
Zahna celā Nr. 14, preti Zahna baſnižai.

A. H. Gogols.

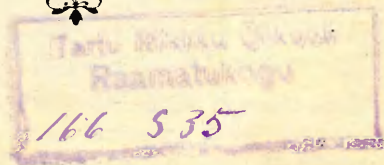
Est. A-17880

Wijs.

No

N. W. Gogofa.

Tulkojis Sneegonis.

Rigâ, 1902.

K. D r l o w s k a apgahdibâ.

bij eefchkeebufēs pašā peeres faktā, waj atkal :
 luhpas weetā wefels puhflis, waj ari zita kahda
 ſihme; wini runaja un deemojās ſawā ſtarpā jau
 tenorā. Filofofi duhza wefelu oftawu ſemaſ; winu
 kabatās, iſnemot ſtipras tabakas faulus, nefas ne-
 bij atrodams. Wiri nefad neka nemehdja uſgla-
 hat, un wiſu, kaſ gadijās ehdamš, ap ehda tuhlin
 uſ weetas; wini ſmirdeja pehž pihpes un ſihwā,
 reiſem pat tiſ ſtipri, ka daſchš garamgahjejs amat-
 neekš apſtahjās un wehl ilgi oſtija gaiſu, tihri ka
 ſaku ſunis.

Tirgus ap to laiku pehž paraduma tiſko uſ-
 ſahka roſtgo kuſtibu, un tirgus ſeemas ar wegeem,
 arbuſu ſehklam un magonu pihrageem, rauſtija
 weenu pehž otra pee ſtehrbelem toš, kam tās bij
 waj nu no ſmalka wadmalaš waj no ſaut kahdas
 ſokwilnaš drehbēš.

„Kundſini, kundſini! ſčurp, ſchurp!“ winaš
 klaigaja no wiſām puſem: „luhſ, klingereri, pihragi,
 kuhkaš, maiſeš reekſtini tiſ ſaldi, labi! Kad eš
 jumaš ſaku, labi! medū zepti! paſchāš darbš!“

Kahda zita, iſzehluſe gaiſā ſaut kahdu eega-
 renu, no maiſeš mihklaš ſaweltu zepumu, kleeđſa:
 „Luhſ, gaſaš rauſtš! Kundſini, pehrkat gaſaš
 rauſi!“

„Nepehrkat no tās neko: paſtat’, kahda
 wina neſihtra, — degunš taħdš nejaukš un rokaš
 netihraš . . .“

Tatſchu filofofuš un teologuš ſeemas bai-
 dijās aiſtiſt, tapehž ka filofofi un teologi arweenu
 mihleja nemt tiſkai „uſ iſprowi“ — un turklaht
 arweenu wefelu ſajuju.

Ronahzīs feminārā, wišs puhlis išdalijās pa klašēm, kas bij eerihkotas semās, bet tomehr deefgan ehrtās telpās ar neleeleem logeem, plaščām durwim un nošmuleteem galdeem. Beepeschi klaši pahrpildija wiswisadas balsis, sapluhsdamas kopejā duhkonā: auditori pahrklauschinaja sawus školēnus; gramatika škalais diskants lihdsinajās smalti dšchinkstoschai štikla drebeschanai masajōs logōs, un štikls atbildeja gandrihš tahdā pašchā škanā; kaktā duhza orators, kura mute un rešnās luhpas buhtu zeenigas peederet jau filosofam. Wīnšch duhza pilnā basā, un no tahleenes wareja dširdet tikai: „bu, bu, bu, bu...“ Stundu noprašdami, auditori škatijās ar weenu aži sem galda, kur no buršaka kabatas, kas patš šchai brihdī bij peenehmis šwehtuligu kalpa gihmi, gluhneja ahrā wegis, seera šihlis waj ari kirbišču šehklas.

Ja gadijās, ka wišš šchee augstās šinatnes „darbineeki“ paguwa atnahkt drusku agraf no rihta, waj ari tad šinaja, ka profesori eeradisees wehlaki, nekā parasts, — tad ar weenbalsīgu peekriščanu nolehma šarihkot kauju, un pee tās bij japeedalas it wišeem, pat žensoreem, kuru peenahkums bij usraudšit kahrtibu un školenu usweščanos. Divi teologi parasti nolehma kaujas kahrtibu: waj katrai klasei jastahw pašchai par šewi, jeb waj wišeem jadalās divās dakās: weenā pušē burša, otrā — feminars. Kauju mehdsja pirmee eesahkt arweenu gramatiki, un lihds ko eejauzās oratori, wini jau mufa pee malas un šakahpa us galdeem, lai nowehrotu kaujas turpmako gaitu. Behz tam eejauzās filosofi ar melnajām, garajām uhšam, un wis-

beidsot ari teologi besgala platās bīfēs un milsiqi rešneem fakleem. Kaujas gala isnahkums bij arweenu tas, ka teologi patureja kaujas lauku, šakaudami it wišus, un filosofi, šahnus beršedami, atfahpās klafē un nolifās atdušetees uš šoleem. Atnahkušchais profesors, kas šawā jaunībā pats tahdās kaujās bij lihdsi zihnišees, no šawu klaušitaju peefarkušchajām šejam tuhlin noprata, ka kauja bijuše „špihdošcha“, un pa to laiku, šamehr wišch šwehtija ar rihšti oratoru pirkštus, otra klafē zits profesors apštrahdaja filosofus ar platu linealu. Ar teologeem apgahjās pawišam zitadā šabrtā: teem, šā teologijas profesors iššazijās, eemehrija šatram pa mehriņam „leelo širnu“, šem šureem bij jašaprot štrupās ahdas šletnes šiteeni.

Dašchadōs šwinigōs atgadijumōs un šwehtku deenās šeminarišti un buršaki štaigaja apšahrt pa mahjam „linodami“. Dašchureiš ušweda šomediju, un tahdā gadijumā arweenu išpelnijās uššlawu šahds teologs, augumā tifa drušku šemaks par Rijewas šasnizas torni, tehšodams šerodiadu waj ari šentefriju, Šgiptes leelšunga šewu. Ša atalgojumu špehletaji šanehma waj nu šahdu audekla gabalu, maišcheli prošas putrainu, waj ari puš wahritas šofs, waj šaut šo zitu tamlihdšigu. Wiš šche šinatnes šwaiditee wišri, — šā šeminarišti, tā ari buršaki, šuru štarpā paštahwigi rušga it šā eedšimtas naida juhtas, — bij šoti nabagi uššturas lihdsēkšleem, un pee tam šoti leeli badafahšchi, tā ša šaškaitit, zif šatrs no wišneem wafariņās apehdis šilkenu, buhtu pawišam ne-eššpehšama leeta, un tapehš turišo šaimneeku labprahtigās

dahwanas nefad newareja buht peeteefofčas. Tad „fenats“, fastahwofchs no filosofeem un teologeem, fuhtija gramatikus un oratorus, ar weenu filosofu preefchgala, — daschreis peeweenojas ari pats fenats, — ar maiſeem plezôs paſtrot pa fai-minu ſaknu dahrſeem, — un burſã drihs ween pehz tam parahdijãs blodas ar kirbiſchu putru. Senatori meelojãs ar melonem un gurſeem tiſ bagatigi, ſa otra deenã auditori, klaſi pahrklauiſchinot, dſirdeja weenas atbildes weetã diwas: weena nahza no mutes, bet otra urfſcheja ſenatora wehderã. Burſaki un ſeminaristi walfaja ſawadus, gareem ſwahrſeem lihdſigus „paltrafus“, ſas ſneedjãs „lihdſ ſchim laikam“: techniſks noſaukums, ſas jaſaprot — lihdſ pat pavehſcheem.

Wiſſwinigakais laikmets ſeminaristeem bij — brihwlaiks: tas eeſahfãs ar juniã mehneſt, un tad burſakus paraſti atlaida uſ mahjam. Tahdôs gadijumôs wiſs leelzeſch mudſcheja no gramatikeem, filosofeem un teologeem. Kam nebij paſcham ſawa miteſka, tas gahja lihdſi ſahdam no beedreem. Filoſofi un teologi tad gahja uſ „kondizijam“, t. i. uſnehmãs mahzit un ſagatawot turigu ſauſchu behrnus, nopelnidami par to gadã jaunus ſahbakus, un daschreis ari ſwahrkus. Wiſs ſchis bars zekojã kopã, lihdſigi Tſchiganu pulkam, wahrija ſew putru un pahrguleja naftis uſ flaja laufa. Katrs ſteepa ſew lihdſi maiſu, kura atraddas weens krells un pahrs ſahjautu. It ihpaſchi teologi bij taupigi un praktiſti zilweſi: lai ſahbaki tiſ drihs nenoplihtu, wiã nomauza tos, uſſahra uſ nuhjam un neſa pahr plezeem, ſewiſchi

tad, ja gadijās dubli: tad wini urotija platās bīfēs lihds zēteem un meerigā garā ispluntšhaja wīfas pelku pelkes bašam šahjam. Lihds ko wini pamanija nomalē šahdu šahdschu, tad tuhlin nogreesjās no leelzēta un, išraudšjušchees šahdu mahjeli, kas rahdijas glihtafa un špodrafa par zītām, noštahjās rindā pret logeem un eesahfa škali dšeedat garigu dšeesmu. Mahjeles šaimneeks, kaut šahds wezs šahdschas šasafs, ilgi noklausijās dšeedašchana, atšpeedis galwu rokās, pehz tam noraudajās tīt neiššafami ruhgti un, pret šeemu pagreesees, teiza: „Seewin! — tam, ko tee školoni tur dšeed, wajag buht ļoti prahtigai dšeesmai; išnes wineem zuhtu gašu un wehl kaut ko, kas nu ir pee rofas.“ Un maišā šabira wešela bloda beespeena raušchu; paprahws gabals špeka, šeera šihli un dašchreis pat wišta ar šašeetām šahjam šagadijās weenā weetā. Segmwušchi tahdu lomū, gramatiki, oratori, filosofi un teologi atkal turpinaja šawu zēku. Datschu jo tahlat wini gahja, jo pulks šarauzas arweenu masafs. Gandrihs wišt išklihdā pa mahjam un palifa weenigi tee, šam tehwu mahjas bij tahlatu par ziteem.

Reiš tamlihdšigā zēlojumā gadijās, ka buršafi nogreesjās no leelzēta, lai pirmā tuwakajā šahdschā apgahdatos ušturas lihdsēkteem, jo maišs wineem bij šen jau tufšhs. Bija trihs jauneki: teologs šakawa, filosofs šoma Bruts un orators šiberijs šorobezs.

Teologs bij leela auguma, plezigs wihrs un tam bij ļoti ehmota daba: wišu, lai tas buhtu kas buhdams, ja ween gadijās pa rofai, — wiņš

luhkoja notscheept wifadâ sînâ. Zitadi winſch pehž ſawas dabas bij fluſs, druhms zilweſs, un ja kreetni ſadſehrâs, tad arweenu eelihda ſaut fur fruhmôs waj ſahlê noguletees un beedreem tifai ar leelâm puhlem iſdewâs winu tur ſameklet.

Filosoſs Goma Bruts bij jautras dabas, mihleja koti omuligi iſlaiſtees wiſâ garumâ un kuhpinat kalkiti; ja winſch dſehra, tad wiſadâ ſînâ apgahdaja muſikantus un laida wakâ „trepaku“. Winſch beeschi baudija „leelos firmus“, tatschu ar gluschi filoſofiſku weenalbsibu, ſazidams, ſa tam, ſo liſtenis lehmis, neweens zilweſs jau newarot iſbehg̃t.

Orators Tiberijs Gorobezs wehl nebij eegu-
wis teeſibas audſet uhſas, dſert ſihwo un kuhpinat kalki. Winſch neſaja tifai zekulu galwas widû un tapehž wina rakſturs tai laikâ bij wehl maſ attih-
ſtijees; tomehr ſpreesſhot pehž leelajeem puneem peerê, ar ſahdeem winſch mehdsja eerastees klaſê, wareja paregot, ſa ar laiku no witta iſnahſs labs ſarawihrs. Teologs Galawa un filoſoſs Goma beeschi mehdsja parauſtit wixu aiſ matu zekula, lai tahdi iſrahditu ſawu labwehlibu, un paraſti iſleetoja winu ſa „deputatu“.

Bij jau wakars, tad wini nogreesâs no leel-
zeta; ſaule tikko bij nogahjuſe, un deenas ſiltums wehl pildija gaiſu. Teologs un filoſoſs abi gahja klufedami un ſuhza kalkus; orators Tiberijs Go-
robezs dauſija ar nuhju dabschu galwinas, kuxi auga zekmalâ. Zekſch weba pa reteem ofolu un laſdu pubureem, ſas pazehlâs plawâ. Klajumu iſraibinaja lehſenas pakalnes un neleeli kalni, ſaki

un apaki, kà basnizas kupoli. Divàs weetàs wínu azim parahdijàs breestofcha labibas drúwa, no kam wareja spreesf, ka tepat kaut fur tumumá wajak buht fahdai fahdschai. Tatschu bij pagahjufe wairaf kà stunda, fopsch wini bij atstahjuschi labibas drúwas ais muguras — un no fahdschas wehl nebij ne fihmes. Wakara krehfla jau pahrfahja debest, un tikai reetumôs wehl bahleja fahrtàs blahsmas pehdejee stari.

„Bee joda, to tas nosihmè?!“ filosofs Goma Bruts eerunajàs: „taisni tatschu rahdijàs, ka drihs wajak buht fahdschai.“

Teologs nefa neatbildeja, pafstatijàs uf afhrtni, tad atkal eefoda sobôs famu fakki, un wif turpinaja zeku.

„Deems sobi!“ filosofs atkal eerunajàs un apstahjàs: „nereds wehl ne pascha welna!“

„Bet tahlaf warbuht tatschu nahfs kahda fahdscha,“ teologs eebilda, fakki no mutes neiflaisdams.

Ba tam usnahza jau nafts, un turflaht wehl kreetni tumfcha nafts. Neleeli beest mahfoni tumfu pawairoja un, spreeschot pehz wifseem nowehroju-meem, newareja fagaidit ne fwaigsnes, ne mehnefi. Bursafi nojehdfa, ka nomaldijufchees no zeta un jau ilgi flihduschi nesin pa kahdu atmali.

Filosofs, ismihkajis ar kahju uf wifam pufem, beidsot strupi norehza:

„Wa' welnu! — fur tad zeksch?“

Teologs brihtinu zeta flufu un, padomajis, teiza :

„Ja, ir gan tumšā naktis! . . .“

Drators atgahja eefahņus un, ismetees tšhetrahpu, luhkoja šataustit zeku, bet wina rofas brijšcheem eefšahwās tikai lapsu alās. Wisupfahrt bij weetukā štepe, pa furu, tā rahdijās, nebij štaigajufe ne dšihwa dwehšelite.

Zekineeki wehl šanehna duhšču un gahja šahdu gabalu uš preešču, tatšču wišur bija un palika ta pate weentukā štepe. Šilosofs mehginaja fleegt, taš wina balšs issuda turpat tumumā un palika beš jebšahdas atbildes. Brijdi wehlaš bij šadširdamas tikai it tā wahjas gaudas, lihšfigas wilka šauššanai.

„Baštat' tikai! ko nu lai eefahš?“ šilosofs noruhža.

„Kas tur par leelu šahššanu? — japaleef un jaišgulas tepat uš lauka!“ teologs noteiza un bahja roku šabatā pehž šchiltawas, lai no jauna eefuhpinatu šawu šalki. Tatšču šilosofs newareja tam peekriš: wišch arweenu mehšša pirms gulet-eefšanas noteefat waj pus puda leelu maišes nušu un šawas mahržinas tšhetras špeka, un tapehž šchoreiš šajuta šawā mehderā šawadu nepa-nesamu weentulibu.

Un tad wehl, neškatotees uš wišu šawu jau-tro dabu, šilosofs drusku baidijās no wilkeem.

„Ne, šakawa, tā tas ne-eet,“ wišch noteiza. „Kā tad lai žilweks, neneefa ne-eehaudijis, war tā išteeptees un gulet, ka šuns? Šamehgināšim wehl: warbuht uškulšimees uš šahdu šehtu, un ja wairaf ne, tad tšcharfu šihwā išlaimesees eemest preešch naktšgulas.“

Pee wahrda „fihwais“ teologs nosplahwa fahkus un peebilda: „Wa' tu sini, us lauka tee-
scham naw nefahda palikschana.“

Burfaki gahja us preefschu un, few par leelu preeku, isdsirda attahkumâ it kâ funu reeschanu. Nowehrojufchi, no furas pufes ta nahf, wini de-
was duhschigati us preefschu un brihdi wehlať ee-
raudsija uguntinu.

„Sahdscha! Deews fodi, fahdscha!“ filo-
sofs eesauzas.

Un winfch nebij wis wihlees famâs domâs :
pehş lahda brihscha wini teescham eeraudsija masu
zeematu, kas fastahweja tikai no diwam mahjinam
ar weenu kopeju pagalmu. Logôs spihdeja ugunis;
schogmalâ wareja faredset lahduş desmit augtu
kofus. Paskatijufchees pa wahrteu schkirbam, bur-
faki eeraudsija pagalmu, pahrpilditu „prakteneeku“
wesumeem. Tai paschâ brihdi ari pee debesim at-
spihdeja weena, otra swaigsnite.

„Nu tik, brahlishi, turetees kopâ un nei-
klijst! Tai tur waj kas, bet wajag dabut nafts-
mahju!“

Un wifî trihs finatnes kalpi sparigi peeklau-
weja pee wahrteem un fauja :

„Taiş' wakâ!“

Weenâ no dsihwojamam ehkam notschihkšteja
durwis, un minuti wehlať burfaki eeraudsija famâ
preefschâ wezeni „plikâ“ kashokâ.

„Stas tur ir?“ wina eesauzas, dobjî krefste-
dama.

„Celaid, frustmaht, nakti pahrgulet :
mehs nomaldijuschees no zeka; us klaja lauka tif
pat nelahgi, kà isbadejuschâ fungî.“

„Bet kas ta' juhs tahdi ešat par kaudim?“

„Mehs wiš rahmi kautini : teologs Sokawa,
filosofs Bruts un orators Gorobezs.“

„Ne, newar,“ wezene nelaini nonurdeja :
„man kauschu pilna mahja un wiš fakti jau aif-
nemti. Kur es juhs lai eeweetoju? Un tad
wehl wiš tahdi drufni, špehzigi tehwinî! Celai-
dišchu tahdus, apgahšis wehl mahju. Pašihstu
jau, pašihstu tahdus filolosus un teologus: ja tah-
dus šchuhpas eelaidis mahjâ, tad wiša sehta driš
pagalam. Taišatees, kà teekat projam! Te
preešch jums naw weetas.“

„Ne-ešt jau nu tif zeetširdiga, frustmaht!
Tu tatšchu negribest, lai krišigi zilweš eetu boja
taišni par tukšchu wehju? Gerahdi mums kahdu
kaktinu, kà nu pate redšî; un ja mehs gribetum
darit kaut ko tahdu, kà teikt, šlîktu, tad lai mušfu
rofas šakalst, un lai tad pahr mums nahš nes'
kas, ko tifai Deems weens weenigs šina, —
luhš, tã!“

Wezene, kà rahdijâs, klawa laipnaka.
„Šabi,“ wina teiza, it kà ko pahrdomadama :
„es juhs eelaidišchu, bet tifai nolikšchu gulet katru
ihpašchi: žitadi man nebuhs prahts meerigs, ja
juhs wiš buhšat šopâ.“

„Štã tu nu pate šini; mehs buhšim ar
meeru.“ buršaki atbildeja.

Wahrsti šchihštedami atwehrâs, un wini
eegahja pagalmâ.

„Bet wadsi', frustmaht," filosofs eebilda, wezenei šefodams: „waj newaretu kaut ko, kà šaka. . . Deems šodi, wehderâ isleekas, it kà šahds brauktu ar riteneem: no pašča rihta, es šaku, naw mutê bijuse ne škaida!"

„Paškat', ko wehl negribès!" wezene atšauzās: „ne, man naw neka, itin neka, un kraššns šchodeen nemaj naw šurinata."

„Ēa' mehs jau par wifu to," filosofs turpinaja: „rihtu aismašatu, kà peenahkas — škaidrâ naudâ! — Ja!" winšch klusu turpinaja: welnu tu no manis dabuši! . . ."

„Wahkatees nu, wahkatees! — un esat meerâ ar to, ko jums dod. Tad tu redsi, jods atpuhtis tahdus šmalkus kundšinus!"

Filosofam pawišam šaplaka duhšča no tahdeem wahrdeem; te it nejaušchi winam degunâ eepuhda šchahwetu šiwju šmarsča; winšch paškatijās uš teologa platajâm bišsem, kuzšch šokoja tam lihdsās, un eeraudšija, ka no pehdejâ bišschu kules rehgojās ahrâ milšiga šims ašte: teologs bij jau paguwis nošpert no wesuma weselu šaruhšt. Un tã ka winšch to bij išdarijis ne aiš mantas šahribas, bet weenigi tiš pehž weza eeraduma un, nelidamees ne šinot par šawu šaruhšt, škatijas jau apkahrt, kas wehl buhtu notšcheepjams, pee tam neapšmahdedams pat wežu, šaluhšušchu ritena gabalu, — tad filosofs Šoma eebahja roku nina šabatâ, it kà pats šawâ, un šaruhšt pahršteepa pahri pee šewis.

Wezene noweda buršafus gulet: oratoru eeweetoja istabā, teologu eeflehdsja tuffchā peejumite un filosofam eerahdija weetu tuffchā aitu kuhiti.

Balizis weenatnē, filosofs tuhlin noteefaja karuhfi, tad apškatija no ūhagareem pihtās kuhits ūeenas, eefpehra ar ūahju ūahdai zuhkai, ūas ūin- ūahrigi iūbahja ūnuki no otra aiūgalda, un apgree- ūās uū otreem ūahneem, lai aiūmigtu un guletu, ūā noūists. Te peepeschi ūemās kuhits durwis at- wehrās un wezene, noleefuūēs, eenahza kuhiti.

„Tu, kruūtmaht, — ko tew wajag?“ filosofs eejautajās.

Tatūchu wezene nahza winam arweenu tuwat ar iūplestām roūam.

„G—he, he!“ filosofs nodomaja. „Bar welti, balodit, eū jau par wezu! . . .“

Winūch atwirūijās druūku tahkaū, tatūchu we- zene, beū ūahdeem aplinūeem, trauzās winam wirūu no jauna.

„Klauūees, wezen!“ filosofs teiza: „tagad ir gawenis; un es eūmu tahds zilweūs, ūas ari par tuhūstosch duūateem neūo aiūleegtu nebauda.“

Wezene tiū iūūteepa roūas un luūkoja notwert winu, nerunadama ne wahrda.

Filosoūam ūuwa ap duhūchu tiū ūchauūmigi, ūemiūchi, kad eewehroja, ūa wezenes azis ūwiūkoja ūawadā ūpoūhumā.

„Tu, weza, ūas tew notizis? Deems ar tewi, wahūees tatūchu ahrā!“ winūch brehza.

Tat wezene nerunaja ne wahrda un twar- ūitija winu abām roūam.

Winfch uslehza kahjās, gribedams behgt, bet wezene nostahjās durwis; winas smihkojofchais fstateens urbās winam fejā, un atkal ta mehginaja winam tumotees.

Filosofs luhkoja atgruhst winu no fewis, tatŕchu kà par brihnumu, winŕch eewehroja, ka rofas wairs negrib flaufit un kahjas ari kà peenaglotas; un baigu ŕchauŕmu pilns, winŕch ŕamaniĵa, ka ari nekahda fkana wairs nenahza no wina mutes: tifai luhpas mehmi kusteĵās.

Winfch dsirdeja tifai, ka wina ŕrds pufŕteja; winŕch redseja, ka wezene peenahza winam flahst, ŕalifa winam rofas, nolieza galwu uf ŕemi, tad, kà nadsiga kafe, uslehza tam mugurā, eefĵta ar flotu pa ŕahneem, un winŕch, lehkadams, kà jahjamais ŕirgs, eefahka ŕkreet, nesdams to uf ŕaweem plezeem. Wiŕs tas notifa tif ahtri, ka filosofs tif tif paguwa kaut ŕif atjehgtees un ŕakehra zelus abām rofam, gribedams kahjas noturet, lai tās nekreetu; tatŕchu ŕchis, winam par leelu brihnumu, ŕilajās pret paŕŕha gribu un taiŕĵja wehl trafakus lehzeenus nekà Tŕcherkeŕu jahjamais ŕirgs. Kad zeemats palifa jau aiŕ muguras un winu preeŕŕhā iŕplatiĵās lihdsena paleja, kamehr eefahnus noŕteepās meŕŕs, melns kà ogle, tifai tad winŕch teĵza pats ŕemi: „Chē, ta jau ir raganal“

Schaurinfch, ŕpizs mehneŕŕha ŕirpis ŕpihdeja pee debefim. Bahlā pusnaŕts gairna, kà weegls ŕchĵidrauts, apklahja ŕemes waigu. Meŕŕhi, plawas, gairŕs un eeleĵas, — wiŕs rahdiĵās it kà ŕnaufŕham wateĵām azim; gairĵā nemanija ne ma-

ģafās mehsmīnas; nafts ūwaigums pluhda pahr
 ſemi tā walgana ſilta dweſma; koku un krukmu
 ehnas, tā aſtes ūwaigſnes, ſmeileem ſihleem ſtee-
 pās pa lehſeno klajumu; — taħda bij nafts, tad
 filoſofs Ģoma Bruts ſkrehja ar dihwaino jahjeju
 uſ muguras. Wina ſirdi pahrpildija ſawadi no-
 gurdinoſcha, nepatiħkama un reiſē ari ſalda ſa-
 juhta. Winſch noleeza galwu uſ ſemi un redſeja,
 ka ſahle, kaſ bij turpat ſem wina kaħjam, raħdi-
 jās augam dſiki un taħtu apaſchā, un ka pahr to
 klahjās kriſtaltihrs, kaĶna awoam lihdsiģs uħdens,
 un klajums iſlikās tihri tā ſawadi gaiſcha, lihdi
 pat dibenam zaurredſama juħras gulta; wiſmaſ
 winſch ſkaidri ſaredſeja winā ſawu atſpiħdumu
 lihds ar wezeni uſ muguras. Winſch redſeja, ka
 mehneſs weetā tur ſpiħdeja tihri taħda tā ſaule;
 winſch dſirdeja, ka filee pulkſteniſchi, galwīnas no-
 leekuſchi, ſkaneja; winſch redſeja, ka nahra iſpel-
 deja no griħſchka un baħlajā gaiſmā noſibeja tās
 mugura un kaħja, apaķa un loķana, wiſzaur dari-
 nata no teiſmainas ſpu. dſes un leegām triħſam..
 Wina pagreeſās pret wīnu, — un wīnas
 ſeja, ar gaiſchām, mirdſuma pilnām aģim, kaſ it
 tā dſeeſmu ſkaķas eeſpeedās dwehſelē, pamaſam
 tuwojās wīnam, parahdijās jau wirs lihmena un,
 nodrebedama ſpilgtās ſmeeklu ſkaķās, atķal attah-
 ſinajās; tad wīna apgreeſās uſ muguras, — un
 wīnas dſidreem maħkoniſcheem lihdsiģās kruktiſ,
 blaħwas, tā wehl nenowahpets porzelans, rotajās
 dihwainajā gaiſmā ar ſawu zaurſpiħdigo, zehli-
 balto un apaķi iſweidoto wirſpuķ. Uħdens, maſu
 burbuliſchu weidā, lija tai wirſū tā peħrles . . .

Un wina eedrebas leegās trihšās un ņmejas uhdentī . . .

Waj winšch teescham to wišu reds, waj ari neredš neneeka? Waj tas pateesiba, waj ņapnis? Bet kas tad tur? wehja ņhalkas, waj muņika? Stanas pluhst un mijas, un nahš arweenu klahtaf, un speeņhas dwehņelē, kà ņawadas, greeņigas trihšas...

„Kas tas wareta buht?“ filosofš Goma Bruts domaja ņewi, ņkaidamees uš ņemi un ņkreedams ar wišu ņparu. Sweedri aumakam pluhda no wina peeres. Winšch ņajuta welniņhki-ņaldas baudas, tahdu neiņņakami ņawadu, aņi ņweloņchu, nogurdinoņchu preeka ņajuhtu. Winam lahgu lahgeem iņliņās, ka ņirdš winam nebuhtu wairs ne pawiņam, un winšch baiņu pilnš twehra ar rofu pee fruhtim. Nomozits, gandrihš ņajehtgu ņaudejis, winšch ņahka eedomat wiņas luhgņhanas, ņahdas ween ņinaja. Winšch iņņkaitija pehž ņahrtas wiņus lahtu wahrduš pret launeem gareem, un drihš ween ņajuta it kà atweeglinajumu; manija, ka wina ņoli palika arweenu gauņaki un ragana jau ņlahbanaki turejās uš muguras, ka ņahle peeņņahrās pee ņahjam, — un tagad winšch ņem ņewis nemanija wairs neka ņewiņhka. Pee debesš ņpihdeja gaiņchš mehneņš ņirpis, — gluņchi kà pirmaņ.

„Eos ir brangi!“ filosofš Goma nodomaja ņewi un eeņahka gandrihš ņkaki ņkailit lahtu wahrduš. Beidsot winšch ņibena ahtrumā iņrahwās no wezenes roņam un uņlehža ņawu reiņi winai mugurā.

Wezene eeņahka ņkreet ņihteem riņiņheem un tiņ ahtri, ka jahjejs iifko jaudaja atwilkt elpu.

Seme tā ween tīf sibeja wina preeščā; wiša ap-
fahrne bij gaischi farebsama, lai gan spihdeja ne-
pilns mehnes; eelejas bij lihdsenas kā galds;
tatichu no ahtras šķreeščanas wišs nošibeja azu
preeščā nekaidri un juku jukam. Winšč pa-
šehra uš zeta gulošču šaru pagali un no wiša
špehka šahka pameelot ar to wezeni. No raga-
nas mutes atšfaneja breešmigās gaudas; eesahkumā
tās išklausijās kā dušmu pilni draudi, bet tad
kluma arweenu lehnafas, mihligafas un tihrafas,
pehž tam tās gandrihš pavišam norima un bij
iffo šadsirdamas kā klusas škanas, kas drebeja kā
masi šubraba šwahrgulīšchi, modinadami winā lihds-
zeetibu; un negribot winam eesčahmās prahtā
domas: waj ta tīf ir wezene?

„At, es wairs nešpehjul . . .“ wina iš-
dweša un beššpehžigi šakima pee jemes.

Winšč peezehlās šahjās un paštatijas wi-
nai šejā (austrumi jau šahrtojās un tahkumā mir-
dseja Rijemas basnizu torni): wina preeščā guleja
škaitule ar iškufišcheem, šošcheem mateem un zeh-
leem azu plakšineem. Beš šamanas wina at-
meta uš abām pušem baltās, šailās rošas un wai-
deja, vazehlufe ašaru pilnās azis uš augšču.

Šoma šahka drebet, kā apšču lapa, wina
pahrnehma šchehlums un šawads uštraukums, bai-
liba. Winšč šahka behgt projam, zif ahtri ween
wareja. Zeta širds winam nemeerigi pušsteja, un
winšč weliigi luhšoja šew iškaidrot, kas tās ir
par šawadam juhtam, kas wina pahrnehmuščas.
Winšč negribeja eet wairs atpašak uš šahdschu

un steidsās uf Rijewu, wišu zeku pahrdomadams ičo neišprotamo atgadijumu.

No buršateem gandrihs neweena pašča wairs nebija pilšehtā: wiš bij isklihdušchi pa šahdscham, waj ari uf „fondizijam“, waj ari weenfahrschi kaut kur uf tufschu wehju, jo pa Masfreewu šahdscham war ischstees kilkenus, šeeru, frehjumu un šeera ritenus labas zepures leelumā zif iif patihē — un nemafšat par to ne grašča. Deelā, ischkeebufēs mahja, kur peemita buršafi, tagad bij gluschu tufschu, un nekfatotees uf to, ša filosofš nehmas pamatigi istšchambdit wišus faktus, wišus zaurumus un šlepenafās peejumites, it nekur newareja useet ne špeka kumošinu, waj ari, ja ne wairaf, šahdu šakaltušchu pihragu, šo buršafi pehž paraduma mehdsā kaut kur nobahšt.

Tatšchu filosofš drihs ween atrada zeku, ša iskluht no behdigā stahwofla: winšch šwilpodams pahrsstaigaja tirgus lautumu šahdas trihs reišes, šamiršchškinajās azim pašchā tirgus malā ar šahdu jaunu atraitni, dseltenā aitahdas šašhofeli, šura pahrdewa lentas, škrotis un ritenus, — un tai pašchā deenā tifa paehdinats ar kweešchu kilkenzem, wištas galu . . . un, ar wahrdu šakot, naw eešpehšams šakšaitit wišu, šas bij šakrauts uf galda masajā mahlu buhdā šarp šatajeem širšchu šokeem. Tai pašchā wakarā filosofu redšeja frogā: winšch guleja islaidees uf plata šola, pehž paraduma, kuhpinaja šakki un wišeem redšot mafšaja Šchihdam-krodšineefam ar šelta naudu. Wina preešchā atradās mahla kruhse. Winšch jutās gluschu apmeerinats, aufštā weenaldfibā raudšijās uf

nahjejeem un gahjejeem — un nemas wairs nedomaja par notifikuschu dihwaino atgadijumu.

Drihs pehz tam wiša apfahrtne isplatijas baumas, ka weena no wisbagatafo simtneeku meitam, kura šahdscha atradās peeždešmit werstes no Rijewas, pahrnahkufe kahdu deenu no pastaigafchanās šafista šila melna, tikko pašpehjuše aismilktees lihds mahjam, gukot tagad uš nahwi šlima un preefch pehdejās stundinas isteikufe wehleifchanos, lai pee wahfeifchanas, trihs deenas no weetas, lafitu šwehtās luhgšchanas weens no Rijewas šeminarifteem: Goma Bruts. Es filosofš dabuja finat no pašcha rektora, kas taišni tapehz eeaižinaja winu šawâ istabâ un darija šinamu, lai winšch beš kameifchanās dodas žekâ, un ka wispahz zeeni-jamais simtneeks jau atšuhitijis šawus laudis ar širgeem winam pakaf.

Šilosophš nodrebeja šawadi baigās juhtās, nešfinadams pats šew iškaidrot, no kureenes tās žehlās. Šikās, it ka kahda eepreefšcheja jaušma winam iškufstetu, ka tur winu šagaida kaut kas šauns. Šats nešfinadams, kapehz, — winšch teiža rektoram taišni ažiš, ka nebraufs.

„Klaušees, mans mihtlais Goma kungs!“ rektors teiža (dašchās reišes winšch apgahjas ar šaweem apafšchneekseem šoti peeklahjigi): „Kahds jods tew praša, waj tu gribi brauft waj negribi? Es tiš teiškchu to, ka ja tu wehl gribefi teeptees un daudš šo gudrot, tad es liškchu tew tā nomifot muguru un tā tahlaf ar jauneem behrfeem, ka newajadses eet pat ne širti!“

Filosofs, domigi pakafijis aif aufs, isgahja ahrâ ne wahrda neteizis, un nolehma pirmâ isde-wigâ brihdi laist wakâ saka pastalas. Domigs winsch kahpa semê pa stahwajâm trepem, kas weda uf pagalmu, apstahditu apsem, un brihtinu apstahjas, isdfirdis deesgan skaidri rektora balst, kas isdalija pawehles sawam mahjas usraugam un wehl kahdam zitam, — ipreeschot pehz farunas, — weenam no simtneeka atshuhiteem wihtreem.

„Safi paldees panam par putraimeem un olam,“ rektors teiza: „un safi, ka lihds ko tās grahmatas, par kurdm winsch raksta, buhs gatawas, tad es tuhlin winam nosuhitichu; es nodewu tās jau pee norakstitaja, lai pahrraksta. Un tikai nepeemirsti, baloditi, eebilst panam, ka winam tur kahdschâ, es sinu, dabujamas labas fimis,—it ihpa-schi stuhres tas pee gadijuma waretu atshuhitit: pee mums uf turgus naw lahga un ari dahrgi maksâ. Un tu, Jawtuk, isdod katram sehnam pa tscharfai fihmâ; bet to filosofu wajag peeseet, zitadi tas drihs ween aifslaidijees lapâs!“

„Stat' tikai, wezais elles kahfis!“ filosofs sewi nodomaja: „saodis jau, — garfahjainais ofshferis!“

Winsch nokahpa lejâ un eeraudsija fibittu, kuru eesahkumâ bij noturejis par labibas riju uf riteneem. Un waj tur nu ko brihnetees: ta bij tatschu tik pat dsika, ka zepka krahfns, kur dedfina keegelus. Ta bij parastâ Strakoweeschu eki-pascha, kahdâ mehds braufat Schihdi, wesels pus-fimts uf reisi, iswadabami prezes pa wisâm pil-sehtam, kur tik ween saosta kahdu turgu. Wihu

gaidija fawi fefchi plezigi un stipri Kasafi, jau labi padfihwojufchi wihri. Wianu fwahrki bij no fmal-fas madmalas, ar pufchkeem, fas leezinaja, fa to nehjataji peeder wispahr zeenitu un turigu faufchu fchfirai; neleelas fchopas waigös leezinaja, fa tee ne bef flawas kahdreif zihnijufchees fara laufä.

„Ka lai nu ifdara? Kam janoteef, no ta neifbehgfi!“ filosofs nodomaja fewi un, pagreesees pret Kasafeem, fteki teiza: „Sweifi, brahki un draugi!“

„Wefels, filofofa kungs!“ daschi no Kasafeem atfauzäs.

„Ta tad man ifnahks braukt ar jums kopä? Bet fas jums par wareneem rateem!“ winfch turpinaja, fcherbdamees eefchä. „Te tif wehl wajadsetu fadabut musifikantus, tad jau war pat ifdanzotees!“

„Ja, nefas — rati tä peenahkas!“ atteiza weens no Kasafeem, fehfdamees uf buku lihdsäs futfcheerim, fas bij aptinis galwu ar lupatu — zepures weeta, jo fcho bij paguwis jau pameft fchenki.

Utlifufchee peezi, kopä ar filofofu, falihda fibitkas dibenä un apmetäs uf maifeem, fas bij pahrpilditi daschadäm, pilfehthä eepirftän mantam.

„Nef, tä buhtu,“ filofofs eefahka: „fad, par peemehru, fchito briü peelahdetu ar kaut kahdu prezi, — ar fhli waj dselsgabaleem, — zit ihfti wajadsetu tad firgu?“

„Ja,“ atteiza, brihtinu flufejis, uf buka fehdoſchais Kasafs: „firgu jau nu wajadsetu gan labu teefu! . . .“

Ēehz ūhahdas peeteefošhas atbildes, Kasats apšinajās eeguwis teešbu klufet wišu zeku.

Filosofofam loti gribejās dabut ūinat ūkaidrafi, kas tas tahds par ūimtneeku, kahda winam daba, kas dsirdams par wina meitu, kura tahdā neparastā kahrtā pahrnahkufe mahjā un tagad taišjās mirt, un kuras dihwainais atgadijums lišas tihri ūtahwam ūafarā ar wina peedūihwojumeem, un tad ari — kā iūflatas pee wineem un ko wini dara mahjās. Winūch greešās pee Kasateem un luhkoja ūcho to iūtaujat; tatūchu pehdejee, kā lišas, ari bij filosoūi, tapehž ka atbildes weetā — wiūi zeeta klufu un, guledami uū maiūeem, kuhpi-naja kaūkus.

Tikai weens no wineem pagreešās pret bufu un teiza uū wedeju ihūi un pawehloūchā balūi: „Uūmanees, Dwerko, tu, wezais muhlaps, kad buhūi pee ūūenka, ūini, pee ta uū Tūchuchrailomas zeka, tad tiū nepeemirūi apūtahtees un pamodināt mani un zitus brauzejus, — ja warbuht kahdam gabas eemigt.“

Ēehz tam winūch tuhlina eemiga un ūahka kraht. Taiūnibu ūakot, ūhis peekodinajums bij nu gan pawiūam leeks, jo tiūko milūigā brifa paguwa nolihgotees lihdi ūūenkim uū Tūchuchrailomas zeka, ka wiūi ūehdetaji nokleedja kā weenā mutē: „Stoi!“ Ēee tam Dwerko ūirgi jau bij tā nomahziti, ka pee katra ūūenka ūinaja apūtahtees paūchi no ūewis.

Reūkatotees uū karūto julija mehneūcha deenu, wiūi iūlihdā no brifas, ūagahja ūemajā, netihraja ūūenka iūtabā, kur ūūenkeris-ūchihds, ar preeka-

pilnu ūmaidu, roſigi ſteidsās uſnemt ſamus wejos paſinas. Schihds atneſa ſem ſwahrku ſtehrbeles daſchas zuhfgaſas deſas, nolika uſ galdu un tuhlin nowehrfās no ſchi talmudā aiſleegtā augta. Wiſt ſaſehdās ap galdu, un mahla truhſites drihſ pa-rahdijās ſatra weſa preeſſchā. Filoſofam Homam bij javeedalas lihđſt pee ſopejās maltites. Un tā ſa Maſkreemi, labi eemetuſchi, arweenu mihl bu-ſſchotees waj raudat, tad ari ſchoreiſ drihſ ween wiſa iſtaba bij pilna glahtu un mihtu wahrdu.

„Nu, wezais Spirid, ſabutſchoſimees!“

„Nahz ſchurpu, Dorofch, es temi ap-ſampſchu!“

Weens Raſaks, wezaks par wiſeem ziteem, ſirmām uhſam, atſpeedis waigu uſ roku, ſahka raudat no wiſas ſirds, raudat par to, ſa winam naw ne tehwa, ne mahtes, un ſa winſch palizis weens weenigs paſaulē. Dtrs bij leels pſahpa un paſtahwigi meerinaja winu, ſazidams: „Neraudi, ſlauſt mani, neraudi! ſo tur nu war darit? . . . Deems jau ſin labaki, ſas un ſā ſatra leeta . . .“ Rahts zits, Dorofchs wahrđā, ſkuwa neiſſaſami ſinkahrigs un, pagreesees pret filoſofu Homu, newareja beigt iſpraſchāt par burſu: „Es gribetu ſinat, ſo jums tur mohza: waj to paſchu, ſo djaſs laſa baſnižā, waj ar’ zitu ſo?“

„Stahjees nu reiſ ar to praſchnaſchanu!“
pirmaſ minetais pſahpa noteiza ſleeptā baſi:
„lai tur wini daras, ſā daridamees. Gan jau Deems ſinās, ſa wajag; Deems ſin wiſu.“

„Nē, bet ja nu es gribu šinat,” Dorofchs teepās: „kas tur tajās grahmateles ušraštitis; warbuht pamīšam zits kas, nekā djašam.”

„Nu, tu mans Deems un Tehws!” pļahpa nošauza šwinigā nopeetnibā: „un kapehž par wišu to runat? Saprotams tatšchu, ka Deema griba tā nolifufe. Un šo Deems nolizis, to žitadi išgrofit newar.”

„Ah, — bet es gribu šinat wišu, kas ween ušraštitis! Es pats eestahšchos buršā, nudeen, eestahšchos! Ko tu domā, waj es neišmahžišchos? — Šmahžišchos wišu, itin wišu!”

„Ak, tu mans Deems un Tehws! . . .” leelais pamahžitajs išdweša un noleeža galwu uš galdu, jo nebij wairs špehžigs to ilgafi noturet gaisā. Žiti Kasafi šarunajās un špreeda par paneem un par to, kapehž tas mehnešs špihd pee debefim.

Žilosofs Goma, redšedams gudrās galwinas tahdā štahwošti, nolehma išleetot to šawā labā un aišlaisiees lapās.

Winšch wišpirms greesās pee firmā Kasafa, kas raudaja pehž tehwa un mahtes: „Ko tu nu, tehtin, tā raudi?” winšch teiza: „es pats jau ari ešmu bahrenis! . . . Atlaišchat, brahlišchi, mani, šaujāt man eet! Kas tur nu žums no manis buhš?”

„Laidišim wiņu, lai eet!” daišchi atšauzās: „winšch tatšchu bahrenis; lai winšch eet, šur pats wehšlas.”

„At, maus Deews, mans Deews!“ Kasafs-
raudatajs isdveša un pazehla galwu: „atlaischat
winu! Bai nu winšch eet!“

Un Kasafi jau pašchi gribeja winu iswest un
palaišt klajā laukā; tatschu tas no wineem, kas bij
israhdijses par loti sinkahrigu, winus aptureja,
šazidams: „Deekat winu meerā: man leela fahre
isrunatees ar winu par buršu; es pats eestahšchos
buršā . . .“

Un ari bes wiša ta gruhti bij tizams, ka
šchi behgščana buhtu isdewušes; jo kad filosofš
luhšoja pazeltees no galda, wina šahjas likās buht
it kā no koka, un durwju istabai šarabās uš reis
tikdauds, kā ihštās nes' waj mas buhtu paguwis
atraft.

Tikai pret wafaru wiša šchi kompanija at-
minejās, ka laiks dotees zekā.

Šekahpušchi brikā, wini šahša braukt, štrauji
mudinadami širgus un ušwilkdami šahdu bšeešmu,
kuras wahrbus un šaturu laikam gan nespehtu is-
šchirt neweena zilweka aušs. Braukušchi leelo
pušt no wišas nakts, pastahwigi maldidamees no
zekā, kuru teizās šinam kā peezi pirštī, wini bei-
dsot nobrauzā no šahwa kalna eelejā, un filosofš
šahša eewehrot abejās pušes meetu šchogu ar semeem,
šupleem kofeem, un aiš teem ehku juntus.

Ta bij leela šahdscha, kas peedereja šimtneekam.
Bij jau šen pahri pusnaktij; debesš bij tumšcha,
un tikai šchur tur mirdseja masas šwaigsaites.
Neweena mahjā wairs neredseja uguni. Wini
eebrauzā pagalmā, šagaiditi no šunu reeschanas.
Abejās pušes bij šaredšami šchuhni un dšihwoje-

mas ehkas ar salmu jumteem; weena no pehde-
jām, kas atradās taisni pret pascheem wahrteem,
bij prahwaka par zitām un, tā rahdijās, nodereja
par mahjokli pascham simtneekam. Brika apstahjās
kahda neleela schkubneka preelšchā, un muhsu zeka
brauzeji dewās us dusu. Filososfs gribeja gan wehl
apstātīt drusku no ahreenes pana „leelo namu“;
tatschu, nekātotees us to, ka winsch skatijās, zif
zeeschi ween waredams, nekās nebij šaredsams skai-
drā, noteiktā weidā: mahjas weetā winam rahdijās
lahzis; škurstenis isweidojās par rektoru. Tad
filososfs atmēta ar rolu un gahja gulet.

Kad filososfs atmodās, wišā mahjā wareja
manit dšihwu kusribu: simtneeka meita bij nakti
nomiruse. Apkalpotaji škraidija turp un atpaka; da-
šchaswezenes raudaja; kauschu puhlis sinkahzigi wehro-
jās pa sehtas schkirbam pana pagalmā, it tā zere-
dams kaut ko eeraudsit. Filososfs, tagad tahds
pawakigs zilweks, šahka apstātīt tās weetās, kuras
nakti newareja šaredset. Pana mahja bij neleela,
sema ehka, kahdas wezōs laikōs Maskreewijā bij
parasts buhwet; ta bij šahka ar salmu jumtu;
masa, schaura un spiza jumta peebuhwe ar lodsinu,
kas lihdsinajās us augšchu pazeltai azij, bij wis-
garam nokrahšota gaišchilā un dseltenā krahšā, ar
šarkaneem pusmehnescheem; schi peebuhwe atbalsti-
jās us osola stabeem, kas apaschā bij seschfantaini,
augšchā apaki un ar raibeem lihsumeem isdreija-
teem galeem. Sem schis peebuhwes jumta at-
radās masas lowenes ar šoleem abejās pusēs.
Gar mahjas šahneem steepās panojumes us tah-
dzem pat stabeem, ari weetam isgresnoteem. Seela

bumbeere ar fihlim lihdfigu galotni un lehni dre-
 boſchām lapam auga mahjas preeſchā. Wairakas
 flehtis, diwās rindās, noſteepās pagalma widū,
 eerobefchodamas platu, eelai lihdfigu zetu, kas
 weda pee mahjas. Miſ flehtim, pee paſcheem
 wahrteem, trihsſtuhraini pazehlās diwi pagrabi,
 weens otram eepreti, ari flahti ſalmu jumteem.
 Trihsſtuhrainajā preeſchpuſē ſatram no teem
 bij maſas burwis, noſrahſotas daſchadām figuram.
 Uſ weenām bij uſſihmets Kaſaks, kas ſehd uſ mu-
 zas un tura augſtu gaiſā iſzeltu fruhsī ar uſraſtu:
 „Dſerſchu lihdī dibenam!“ Uſ otram — blaſche,
 iſcharfa, un abās puſēs, jaukuma dehl, ſirgs ar
 ſahjam gaiſā, pihpe, ſwahrguki vn uſraſts: „Sih-
 wais — Kaſaku jautriba.“ No ſahda ſchuhna
 augſchas, pa leelu waſtslogu, rehgojās ahra bun-
 gas un wara taures. Pee wahrteem bij noſtah-
 diti diwi leelgabali. No wiſa ta bij noprotams,
 ſa mahjas funks mihleja jautribu un wina ſehtā
 beeſchi atſkaneja dſihru troſnis. Miſ wahrteem
 pazehlās diwas wehja dſirnawas. Mahjai otrā
 puſē bij dahrsī, un pa ſoku galotnu ſarpu wareja
 redſet tīfai noſwehpuſcho ſkurſtenu galus, kas
 flehpās ſahdſchas dahrsu pawehni. Wiſa ſahdſcha
 atradās uſ plata, lihdſena ſalna ſlihpuſa. Seemelu
 puſē pazehlās ſahws ſalns, kas maſuleet eeſlihi
 nobeidſās pee paſcha pagalma. Skatotees no le-
 jas uſ augſchu, tas rahdijās wehl ſahwaks, un
 paſchā wirſotnē weetu weetam bij redſami reti
 ſtepu ſahles ſteebri un ſihki fruhmīni, kas liſās
 eeſpraufchamees paſchā debefs ſilumā; mahlu ſalna
 ſailais iſſſats eedweſa ſawadas ſtumjas: wiſi ta

ſahni bij no leetus iſſkaloti, iſgrausti. Divās weetas, uſ deesgan ſtahwā ſlihpuma, bij redſamas divas mahjeles; pee weenas no tām pazehiās kupla ahbele, kuras rumpis pee paſchām ſaknem bij atbalſtits ihſeem, ſemē eedſhteem un wehl ar ſmilſchu uſkalninu apmeſteem meeteem. Wehja norantee ahboli ritinajās uſ leju, paſchā vana pagalmā. No kalna wirſus noſteepās zekſch, kas weda gar pagalmu taiſni ſahdſchā. Kad filoſofs iſmehroja azim ſtahwo paſalni un atminejās waka:rejo brauzeenu, wiſch tuhlin nahza pee ſpreeduma, ka meens no diweem: waj nu panam loti gudri ſirgi, waj ari Kaſakeem loti ſtipras galwinas, ka-tee, buhdami tahdā ſchwinguſt, tomehr bij ſinajuſchi nenofkreet kuhleniſki lejā ar wiſu neiſmehrojamo brifu un bagaſchu.

Filoſofs bij noſtahjees pagalma augſtafajā weetā, un kad wiſch apgreesās un paſkatijās uſ ottru puſti, wina azim parahdijās pawiſam zitads ſkats. Sahdſcha, kopā ar kalna ſlihpumu, nobei- dsās lihdsenumā. Tahlu wiſapſahrt iſplatijās plawas; wina ſakā ſega, lihdi ar attahlumu, ſau- deja ſawu ſpilgtumu, un wekelas ſahdſchu rindas rehgojās tahlu pee apwahrſchna, neſkatotees uſ to, ka tās wareja buht wairaf nekā werſtes diw- deſmit atſtatu. Blawam pa labo puſti noſteepās kalni, un tahlumā, ka tiſko ſaredſama ſchwihtrina, wiſuloja leekā, plata Dnepra.

„Ech, kas par warenu weetu!“ filoſofs ee- ſauzās. „Te tiſ buhtu laba iſdſihwe; waretu kert ſiwis Dneprā un diſkōs, eet ar tiſflu waj ſlinti medit paipalas un ſchnepes! Sadomā, ka ari

teteru nebuhs masums leelajās plavās. Wisadus augļus waretu ūchahwet un pahrdot pilſehtā gubu gubam, waj wislabaf isdebſinat no teem ‚brandmihnu‘, jo tahds augļu ‚brandwihns‘ tatschu nesa- lihdsinami labafs par wistihrafo rudſiti . . . Tatschu to wiſu ne-eeweħrojot, nebuhtu ſlitti pahr- domat par to, ka no ūchejeenes aiſūchmauħtees projam!“

Wiwūch pamanija aiſ ūchoga maſu zelinu, gluūchi aiſauguūchu garām ūahlem un krumajeem, paſpeħra ka neapſinami ūoli uſ to puſti, nodoma- dams eepreeħūch tika paſtaigatees, un peħz tam fluſitinam pa ūahdūchas noehni iſlawitees uſ klaju lauku,—te peepeūchi wiwūch ūajuta uſ ūawa pleza kaħdu deeſgan ſtipru roku.

Wiwam aiſ muguras ūahweja taſ pats kaſafs, kaſ wakar tiſ ruhgti biĵ nogauħojees peħz tehwa un mahtes, ūehlodamees par ween- tulibu.

„Walti, walti, filoſoſa kungs, tu domā aiſ- ūchmauħtees no ūahdūchas!“ wiwūch teiza: „te naw wiſ tahda ‚eerikte‘, no kuras war aiſbeħgt: un ari zeki preeħūch kaħjineeka ſlitti; nahz labaki, ee- ūim pee pana: wiwūch te.wi ūen jau gaida ūawā iſtabā.“

„Eeūim ari! Ka peħz gan ne . . . es jau eju ar preeku,“ filoſoſs atteiza un gaħja kaſakam lihdsi.

Simtneeks, jau gluūchi wezs wiħrs, ūirmām uħſam un druħmu, beħdupilnu waigu, ūehdeja ūawā iſtabā pee galda, atſpeebis galwu rokās. Wiwam wareja buħt ap peeħdesmit gadu; tatschu

dsitās sebras un sawadais bahlums wahjajā seja leezinaja, ka wina dwehsele šatreekta no peepescha liktena šiteena, šatreekta weenā minute, un wiša šenakā jautriba un trošchnainee dsihwes preeki isgaisuschi us muhschu. Kad Goma eenahza kopā ar wezo Stasaku, šimtneeks atnehma weenu rofu no waiga un weegli pamahja ar galwu, atbildebams us winu semo paklanišchanos.

Goma un wezais Kasaks godbijigi apstahjās pee durwim.

„Kas tu tahds est, jaunekli, no fureenes un šahdas šahrtas?“ šimtneeks eejautajās ne wišai laipni, ne ari bahrgi.

„Ešmu weens no buršakeem, filosofš Goma Bruts . . .“

„Kas tad bij taws tehws?“

„Nesinu, augsti žeenigais pan!“

„Un tawa mahte?“

„Ār mahiti ari neko nesinu. Ārahtigi pahrleekot, šaprotams, mahite jau nu buhs bijuše; taš kos wina tahda un no fureenes, kad dsihwojuše, — Deews šodi, nesinu, miško pan!“

Wezais wihrs brihdi kluseja un, kā likās, azumirkli kaut ko pahrdomaja.

„Kā tad tu eepasinees ar manu meitu?“

„Nemas nepasihstu, augsti žeenigais pan, Deews šodi, nepasihstu! Ar jaunām meišcham neesmu šahwejis wehl netahdā šakarā, — kamehr ween dsihwoju pašaulē. Na, manis deht lai winas! . . . negribu tik šazit šlikta wahrda.“

„Bet šapehž gan wina neweenam žitam, ne, taišni tew lika nahkt lašit aišluhgašchanas?“

Filosofs paraustija plezus :

„Deems wiau šasin, — ša to lai iššaidro !
Tikai tas nu gan šen šinams, ša paneem dasšfahrt
eenahš prahtâ tahdas leetas, furas nešpehs iššai-
drot waj pats mahžitakais žilweks pašaulê; un ari
šakams wahrds jau mahža : „Balehšâ, Antin,
šâ pans štabulê!“

„Waj tik tu nemelš' neekus, filosofa kungs?“

„Nu, lai tad pehrkons mani nošper tepat
uš weetas, ja meloju!“

„Kaut jel weenu brihtiau tu buhtu dšihwo-
juše išgafi.“ šimtneeks ššumji teiza: „tad drošči
ween dabutu šinat wišu.“ — „Newe-
nam pašam nekauj, tehtin, pee ma-
na šahrka lašit luhgššanas, bet šuhti tuhlin uš
šijewas šeminaru un leez atwest buršaku Šomu
Brutu; lai wiššči trihs naktis aišluhds par manu
grehžigo dwehšeli. Wiššči jau šin . . . Bet š o
šin, to wairs nedabuju dširdet: wina, mans ba-
loditis, wairak nepaguma išteikt un nomira. Tu,
labais žilwek, laikam ešš kluwis pašišštams žaur
šwehtu dšihwi un Deewam patiškameem darbeem,
un wina, laikam, buhs par tewi dauds dširdejuše.“

„Kas? Šs?“ buršaks šauža un išbrihne-
jees atšahpâs šoli atpakat. „Šs žaur šwehtu
dšihwi?“ wiššči dišwojâs, paštatidamees šimtnee-
kam taišni ažiš. „Deems ar žums, pan! Šo
juhs unajat! Ša' es jau pat, — tihri grehšs
un šauns šazit — wehl preeššči paščas Šeelâs
žeturtdenas lenzu pee maišneezes. . .“

„Nu . . . tomehr ne welti wina tà noleh-
muse. Tew wjadseš jau no šchis pašchas deenas
eefahkt šawu darbu.“

„Uš to nu man gan juhsu šchelasibai buhtu
jafofa. . . Tas nu gan šaprotams, ka katrs zil-
wels, kas pašhst šwehtos rakstus, war pehz šawas
eefehjas . . . tikai šchāi gadijumā peenahzigafi
buhtu aizinat mahžitaju waj ari, wišumas, taš
džaku. Wini ašween prahtigi laudis un šin, kas
tur wišs darams, kamehr es. . . Ta' man jau
ari balšs naw tahda, un es pats — welns šafin,
kas es pats ihsti par wihrul. Man jau pat naw
nešahda iškata. . .“

„Nā nu tu pats šini, — tikai wišu to,
ko mana nahlulite wehlejušes, es gribu ispidit uš
mata, neka nešchelodams. Un ja tu no šchis
deenas trihs naktis wišu isdarīš, ka peenahkas,
lašdams ašluhgšchanas, tad es tew to atlihdšina-
šchu; bet žitadi, nā . . . ne pašcham welnam ne-
eeteizu mani šakaitinat! . . .“

Behdejos wahrbus šimtneeks isrunaja tiš
šparigi, ka filosošs pilnigi šaprata wina nošihmi.

„Mahz man lihdsi!“ šimtneeks teiza. Wini
išgahja preešknamā. Šimtneeks atwehra kahdas
žitas istabas durwis, kuras bij taišni eepretī pir-
majai. Filosošs apšahjās uš azumirkti preešk-
namā, lai nošchnauktu degunu, un eefahpa pah-
r šleegšni ar šawadu neapšinamu bailibu.

Wiša grihda bija pahrklahta ar šarkanu šin-
neeschu šegu. Raktā, sem šwehtbildem, uš augsta
galda guleja nelaišes meesas, uš šila šamta šegas,
kas bij išgrešnota šelta bahrkštim un pušškeem.

Garas wafka fwezes, apwihtas irbenaju seebeem, stahweja fahjgali un galwgali, iſſtarodamas blahwu, deenas ſpoſchajâ gairmâ iſgairtoſchu blahſmu. No miruſchâs waigs nebij ſarebſams, jo dſiki nobehdajees tehws noſehdâs taiſni tam preeſchâ, pagreeſis muguru uſ durwim. Filoſoſu pahrſteidſa wahrbi, furus wiſſch iſdſirba :

„Ne tapehž es ſchehlojos, mana mihtâ meitina, fa tu paſchôſ ſeedu gadôſ, lemto muhſchu nenodſihwojuſe, man par behdam un ruhgtumu atſtahji ſcho paſauli ; es ſchehlojos par to, manu baloditi, fa nepaſiſtu to, ſawu leelaſo eenaidneeku, faſ bijis wainigs pee tawas nahwes. Un ja es ſinatu, faſ buhtu warejis eedomatees tewi tiſ faut žiſ apwainot waj ari buhtu ſazijis faut ſo ſliktu par tewi, tad, Deews mans leezineekſ, taſ neredſetu wairs ſamus behrnus, ja wiſſch ir tahds pat wezs, fa es, ne ari tehwu un mahti, ja wiſſch wehl jaunibas gadôſ, — un wina meeſa tiſtu iſmeſta ſtepe putneem un ſwehreem par baribu ! Wet wai man, mana mihtâ pelite, mana paipalina, mana puſite, ja man janodſihwo atlikuſchâs muhſcha deenas beſ fahda preeka, ar peedurkni ſlaukot neſkaitamâs aſaras, faſ birſ no manâm wezajâm azim, famehr mans eenaidneekſ turpreti wares lihgmotees un fluſibâ wehl noſmeetees par wahrgo wezi . . .“

Wiſſch apfluſa — un tam par zehloni bij peepeschi uſnahkuſchâs ſchehluma juhtas, faſ iſpluhda weſelâ aſaru ſtraumê.

Filosoofs bij aiskustinats no tahdàm dšikàm, neapmeerinamàm behdam; winsch eefahsejäs, dobjt nofrefstedamees, lai atklepotu wafä balsi.

Simtneeks apgreesjäs un eerahdija winam weetu nomiruschäs galwgali, pee neleelas pults, fur bij noliftas grahmatas.

„Trihs naktis gan jau nu faut fä iswilkschu zauri,“ filosoofs nodomaja: „un par to pans pee= dšihš man abas kabatas ar feltä dukateem.“

Winsch peegahja pee pults un, wehlreis at= fahsejees, eefahfa lafit, nepeegreesdams nefahdu ee= wehribu fawai apfahrtnei un ne=eedroschinadamees pafkatitees nomiruschäs fejä. Gestahjäs dšifsch flufums. Winsch eewehroja, fa simtneeks bij is= gahjis. Lehni winsch pagreesa galwu, lai pafkati= tos uf nomiruscho, un . . .

Drebuki pahrskrehja winam pu dšihšlam: wina preekschä guleja fšaištule, fahda ween jebfad mahjojuse semes wiršü. Šlikäs, fa schi bij pirmä feeweete pafaulê, furas fejas waibsti isweidoti tahdä fpilgtä un lihds ar to ari harmonifkä fšai= stumä. Wina guleja, fä dšihwa; fšaištä peere, tif fmalfa, balta fä fneegs, fä fudrabs, lifäs, do= maja; ufazis — melnas fä nakts tumšas fopa ftaules deenä, fmalšas, weenlihdsigas, šteepäs zehlä lofä wirs aišwehrtajäm azim; un fofchee, fihda bahrsštaine azu plafštini leegi peeglaudäs waigeem, fas dega noflehpumainu gaidu fwehlê; luhpas — rubini, it fä raditi fwehtlaimibas fmaidam, preefa pluhšmai . . . Tatschu wišôs fšais fejas waibštôs winsch ismanija faut fo breefmupilnu un falti=afu... Winsch juta, fa dwehseles dšikumôs eefogas fawa=

das sehriņas šahpes, it tā jautrās dšihrēs, preekā mudsojchā publi šahds peepeschi buhtu šahzis dsee-dat behru dseefmu. Winas luhpu rubini, rahdi-jās, šadsina winam ašinis pašchā firdi. Beepeschi winam islikās winas fejā kaut kas breefmigs, jau pašihstams. „Ragana!“ winšch eefleedsās šwe-šchadā balsi, nowehrša azis no gu'etajas, nobahleja un turpinaja lašt šawas luhgšchanas. Ta bij ta pate ragana, kuru winšch bij nošitis!

Kad saule gahja semē, mirušcho nesa us bas-nizu. Filosofo ar weenu plezu palihdseja nest melno druhmo šahrku un šajuta us pleza kaut ko aukstu, glušchi tā ledū. Simtneeks pats gahja šahrka preekšgalā, nesdams melnā šchiršta labo stuhri. Koka basniza, jau laika šoba šagrausta, nomelnejuse, apauguse šakām šuhnam, ar trihs apakeem kupoleem, weentuligi šahweja gandrihs pašchā šahdschas malā. Bij redšams, ka tajā šen jau nenatureja nekahdus deewšalpojums. Swezes bij eedegtas gandrihs šatras šwehtbildes preekšchā. Šahrku nolika basnizas widū, pret pašchu altari. Wezais šimtneeks wehlreiš noškuhpstija mirušcho, nometās zelōs un pehz tam atšahja basnizu lihdi ar ziteem nesejeem, pawehledams filosofu labi pa-zeenat un pehz wakarīnam pawadit us basnizu. Šahrnahkufchi mahjās, wišī šahrka neseji šaglauda rokas gar kufnas krahšni, tā tas pee Masfree-weem parasts, ja eepreekšch gadijees redset mironi.

Seelais issalkums, kuru filosofs tobrihd šahka šajust, isgaišināja winam us šahdu laizīnu domas par nomirušcho. Drihs ween wiša šaime pamāšam šalāšjās kufnā. Kufna šimtneeka mahjī lihdsina-

jās klubam, kur mehdsja fanahkt wišt, kas tīf ween mahjoja sehtā, eeskaitot ari sunus, kas nahza, astes lunzinadami, pee paschām durwim, lai pameelotos ar fauleem un samasgam. Ja kahdu fuhtija schur tur kaut ko padarit, waj ari kahdas zitas wajadsi-bas deht, tad waj ikreises gadijās, ka tas wišupirms eegahja kufnā mirkliti nosnaustees u. a. ispih-pet pihpi. Wišt neprezetee wihreeschi, kas dsih-woja mahjā, walfadami glihtus Kasaku swahrkus, gosejās te gandrihs zauru deenu us lahwinas, sem lahwinas, us krahsns, — ar wahrdu šatot, wišur, kur ween atrada noderigu weetu guleschanai. Pee tam katrs no teem arweenu mehdsja aismirst kufnā waj nu zepuri, waj nuhju sweschu sunu pahrmah-zischanai, waj ko zitu tamlihdfigu. Tatschu leelakā šapulzeschanās notika arweenu pa wafarinu laifu, kad pahrnahza ari sirgu gans, eedfinis šawus sir-gus aplokā, tā ari gomju „šaimneeks“, kas pahr-dfinis gowis šlaukschanai, un wišt tee, furus pa deenu nemas neredjeja. Pee wafarinu galda plahpaschana eejuhšminaja ari tos, kuri ne lab-praht mihleja šarunatees. Te nu gahja wafā spredeleschana par wišu: gan par to, kas lizis usschuht sew jaunās bishes, gan par to, kas wa-retu atrastees semes eescheenē, gan ari par to, kas redsejis wilku un tā tahlak. Te bij daudš jokuputnu un garšobju, kuru starp Maskreeweem naw masums.

Šilosofs nosehdās kopā ar ziteem, plaschā rinkī ap galdu — un pee tam ahrā, tihrā goisā, pee pascha kufnas šlegschina.

Drihs ween kahda seeweete, farkana aube, isleezas pa durwim, turedama abam rofam karstu filkenu podu, un nolika to pascha galda widu. Katrs isnehma no kabatas sawu toka karoti, un daschi, kam tas nebija, weentahrschu toka pulki.

Lihds ko pirmais wilka issalkums bij remdinats un mutes shakta kustetees drusku gurdenafi, tuhlin atskaneja farunas. Un ka tas jau bij pardsams, farunas drihs peegreesas nomiruschai.

„Nes', waj teesa,“ eesahka kahds jauns aitu gans, kas us sawu ahdas pihpes faischi bij sawehris tikdauds pogu un mistna rinku, ka schis lihdsinajās tirgus seewas fihspretschu bodelei: „nes', waj teesa, ka muhsu pana meita, — lai gan zitadi newar teikt kauna wahrda, — stahwejuse sasinā ar paschu nelabo?“

„Kas? Muhsu pana meita — waj?“ atsauzās Doroschs, kas muhsu filosofam bij jau pasihstams: „ta' wina jau bij leelakā ragana! Es waru noswehret, ka ragana!“

„Stahjees nu, stahjees, Dorosch,“ eesahka otrs, tas pats Kasaks, kas pa zeku brauzot israhdijs kā leels apmeerinatajs: „ta naw muhsu darischana; lai Deewa rokā! Par to labak nerunasim.“ — Tatschu Doroscham kluseschana nebij prahtam; winsch tikko preefsch tam bij bijis mahjas usraugam lihdsi pagraba un, noleezees reises diwas pee diwam waj ari trihs muzam, isnahza no tureenes neparasti jautrs — un tapeh3 tagad runaja bes apstahschands.

„Ko tu gribt? Lai stahwu klusu kà bih-
bis?“ winſch ſauza. „Ta' wina jau mani paſchu
wehl jahja! Deews ſodi, jahja!“

„Klauſees, kruſſtehw,“ eebilda jaunais aitu
gans ar pogam: „waj raganu war paſiht pehz
kaut kãhdãm ſihmem?“

„Ne, newar,“ Dorofchs atteiza: „nekãhdã
wiſſe newar paſiht; wari iſſkaitit kaut wiſas
dſeeſmu grahmatas, ir tad nepaſihſt.“

„War gan, Dorofch: to tu ne-eeſtahſtiſt,“
pirmejais apmeerinatajs eeſauzãs. „Ne par
welti Deews nolizis katram ſawu buhſchanu:
gudri kãudis, ſas paſihit grahmatas, ſaka, ka ra-
ganam eſot maſa aſchtele.“

„Bezãs ſeewas wiſas ir raganas,“ kãhds
gluſchi ſirms ſaſaks peeſihmeja ar leelako ween-
teeſibu.

„Ta' tu redſi, ſchee jau nu tee labeel!“ ee-
ſauzãs ſeeweete un eelehja patuſchajã podã ſwai-
gus kãlkenus: „ſch'tãhdi refni wepril!“

Bezãis ſaſaks, kura wahrds bij ſawtuks,
bet pehz palamas Rowtuns, omuligi paſmihneja,
redſedams, ka wina wahrdi atſtahjuſchi wezenei
tahdu eeſpaidu, kamehr gowju gans laida wakã
tahdus dahrdoſchus ſmeeklus, it kã diwi wehrſchi,
noſtahjuſchees weens pret otru, reiſe buhtu ſãhtu-
ſchi baurot.

Geſãhktã ſaruna pamodinaja filoſofã neiſſa-
ſamu ſinkãhibu ſihktã iſſinat wiſu par ſimtneeka
nomiruſcho meitu, un tapehz winſch, wehledamees
peegreeſt ſarunu pirmejam tematam, pret ſawu
ſaiminu pagreeſees, jautaja: „Es gribetu ſinat,

tapehž wifī ſchee ļautini, kas te ſehd pee wafari-
nam, eefkata nelaiķi par tahdu raganu? Waj tad
wina nodarijuſe kaħdam ko ļauna, waj pagalina-
juſe kaħdu?"

„Gadijās jau nu wiſadi,“ atbildeja kaħds
no ſlaħteſoſcheem, ar plaķanu, laħpſtai ļoti liħdſi-
gu ſeju.

„Wiſi weħl atminēs, kā gaħja piķeerim Mi-
fitam, tapat ari . . .“

„Kas tad bij ar piķeeri Miſitu?“ filoſoſs
eejautajās.

„Paģaid'! es iſſtaħſtiſchu par Miſitu,“ Do-
roſchs eeſauzās.

„Es iſſtaħſtiſchu par Miſitu,“ ſirgu gans
ķauza: „tapehž ka mehſ abi bijām leeli draugi.“

„Ne—e, es iſſtaħſtiſchu par Miſitu,“ ari
Spirids eebilda.

„Ķai Spirids ſtaħſta!“ eeſauzās wiſi reiſē.

„Scheħl, ka tu, filoſoſa ķungs, nepaſini Mi-
fitu!“ Spirids eeſaħķa. „Ķ, kas par ſelta žilwe-
ķu! Ķatru ſuni wiņſķ, ſaproti, tew paſina kā
meeſķgu tehwu. Taģadeķais piķeeris, arē, ſķis
paķs Miķola, kas ſehd aiſ manis treſķķais, nedere-
tu winam ne par kaħju pameſķu. Ķai nu taiſni
newar teiķt neķo ķaunu, — ta' ir jau ſķis pee-
prot ſawu darbu, bet preeķķ wina — ir un pa-
leeķ drabiņas un ſamaſķas!“

„Tu proti ſtaħſķit briħnum labi, iħſti labi!“
Doroſchs teiķa un peeķriſķdams pamahķa ar galwu.

Spirids turķinaja: „Saķi wiņſķ tew eerau-
dſis aħtraķi, neķa tu atſlauķiķi tabaķu no paķegu-
nes. Wairak neķo, kā tiķai eeſwiļķſees: „pi, Fran-

zi, pi, Duffi, pil' — un pats leef wakâ jahſchus, zif tif war, un newar pat ne nojehgt, kurfch no teem weens ottru pahrspehj ſkreeschanâ: waj winſch funi, waj ar' ſuns winu. Korteli ſhwâ winſch tew eemeta tâ, it fâ nebijis. Tas tif bij ſlawens pſkeeris! Tikai kopſch neilga laika bij paſahzis eefkatitees tai paſchâ muhſejâ meitâ. Gj nu faſini, waj pateefi bij tâ eefkatijeess, waj ar' wina pate ſcho bij ſlepeni nobuhrufe; tikai ſchis nu nolaidâs pawifam, — beigts zilweks! Bij palizis tahds fâ bahba, fâ welns ſin fas, fi tul — ne-klahjas ſazit! . . ."

„Labi!“ Dorofchs noteiza.

„Râ tikai ſchi paſkatitees uf winu, ſchis tuhlin waj pawadu no roſam laiſch ahrâ, Kranzi nogodè par Duffi, pats fluhp un neſ' fo wehl dara. Weenureiſ panotſchka ee-eet ſirgu ſtalli, fur winſch ſukâ ſirgu. — ‚Lauj‘, ſchi ſaka, ‚Mikitka, es ufliſſchu tew druſku kahju.‘ Un ſchis, mukkis, wehl preezigs par to: ſaka, fâ ‚ne tikai kahju ween, bet ſehdees tif pate man wirſû.‘ Panotſchka ufleef ſchim ſawu kahju, un tikko winſch eeraudſijis winas failo, tuklo un balto kahjiru, tad, pats ſtahſtija, ſchim ſirds tâ ween apſtrehjufes. Un winſch, mukkis, ſaleezis kumbri un ſakehris abâm roſam winas failâs kahjinas, ſahzis ſkreet, fâ ſirgs, pa flaju laufu, un fur wiſur wini jahjuſchi, pats neſinaja pateift; tikai pahrnahza mahjâ tif tif dſihws, — un no ta laika ſadirneja un iſkalta, fâ ſkaida; un kad reiſ puifchi nogahja paſkatitees uf ſirgu ſtalli, tad wina weetâ atrada tikai pelnu tſchupu un tukſchu ſpaini: bij ſadedſis pawifam, ſadedſis

pats no ņewis. Un tahds labs pikeeris bija, ka otra tahda neuseest waj wiņa paņaulē."

Kad Spirids nobeidsa ņawu ņahņtu, wiņi ņahņa zildinat ņenafā pikeera labās ihpaņchibas.

„Waj tad par Schkupstēni neka ne-est dsir-
dejis?" Dorofchs, pret Homu pagreesees, jautaja.

„Ne, neka."

„Ghē, he, he! Tad jau redsams, jums tur bursā mahza ne wiņai augstas gudribas! Nu, tad paklausees. Muhsu ņahdschā dsihwo Kasaks Schkupstis, — labs Kasaks! Winsch mihl dasch-
reis panaschket un melot bes ņahdas wajadsibas, tatschu zitadi . . . labs Kasaks! Wina ņeha naw tahku no ņchejeenes. Reis tahdā paschā laikā, kā mehņ tagad noschduschees pee wafarinam, Schkup-
stis ar ņawu ņewu, paehduschi wafarinas, noliku-
ņchees gulet; un tā ka laiks toreis bijis jauks, tad Schkupstene nolikusēs pagalmā, bet Schkupstis pats istabā us lahwas, — waj ar' nē: Schkupstene istabā us lahwas, bet Schkupstis pagalmā . . ."

„Waj tad tas bij us lahwas? Schkupstene tatschu guleja us grihdas!" ņewu, kas ņahweja pee ņtenderes, waigu ar rofu atņspeeduse, eejauzās ņtarpā.

Dorofchs pasņatijās us winu, tad nolaida azis us ņemi, pehz tam atkal pasņatijās un, brihtinu klusejis, teiza: „Wadsi, kad es nemschu un isweleschu tew tos brunischus wiņeem redņot, tad nebuhs wairs lahga! . . ."

Schim beedinajumam bij ņaws eespaids. Wezene apklusā un ne reises wairs ne-eejauzās ņtarpā.

Dorošchs turpinaja: „Un ņchuhpuli, kas bij uņfahrts iņtabas widū, guleja gadu wezs behrns, nemahku ņazit, wihreeņchu waj ņeeweefchu fahrtas. ņņlupstene guledama dņird, ka aif durwim ņkrahpejas ņuns un kauz tā, ka waj no iņtabas jabehg ahrā. Wina iņbaidijās, jo ņeewas jau nu pa laifam tahdas bailigas aitas, ka pabahņ ween wafara laifā pa durwim mehli, tad jau tuhlin domās, ka paņtardeena flaht. Tatņchu ņchi nodomā: ‚Paġ‘, ņadoņchu nolahdetajam ņunim pa purnu, raņt tad ņtahņees reiņ kauft, — un, panehmufe krahņns krukī, iņgahja attaiņt durwis. Tatņchu nepaguwana labi atwehrt, ka ņuns kā tiņchuhņka iņņprauzas tai pa fahju ņarpu zauri un taiņni pee behrna ņchuhpula flaht. ņņlupstene reds, ka tas wairs naw ņuns, bet paņcha pana meita; pee tam, ja nu tiņ buhtu panotņchka, fahdu to pa laifam paņina, — tad nu wehl neņas; bet te nu ta leeta tahda, ka winai wiņs waigs bij ņili=melns, un azis dega kā ogles. Wina pafer behrnu, pahrkofch tam rihtli un ņahņ dņert wina aņinis . . . ņņlupstene tiņ paguwufe eefleegtees: ‚Ak, nelabais! — un no iņtabas laukā. Tifai atrod, ka durwis preeņņchnamā aiņņlehgtas; wina uņņkrej uņ behnineem; ņehd un dreb mulka bahba; drihņ pehž tam wina reds, ka panotņchka ari uņnahņ behninōs, kluhp ņchai wirņū un ņahņ mulka bahbu plehņt ņobeem. ņņlupstis tifai no rihta noņteepis no tureenes ņawn wezeni, wiņu ņakoditu un uņpampuņchu, — un otrā deenā bahba bij pagalam. Ta’ redži nu, fahdas leetas un mahņchi fahdreif noteef! Lai nu ari, teiņņim, pana dņimuma, tad tomehr — ja jau ragana, tad ragana!“

Behz tahda nostahsta Dorofchs ar labpatif-
 fchanu pahrlaida azis pahr klaufitajeem un eebahsa
 pirfistu pihpê, fagatawodamees peebahst to ar ta-
 bafu. Weela par raganu lifàs neiffmelama.
 Kattris famu reisi steidsàs par to kaut fo pastahstit.
 Weens bij redsejis, fa ragana, feena kaufses wei-
 dâ, peebraufufe pee paščâm nama durwim; otram
 ta bij nosagufe zepuri waj pihpi; daufšâm fa h-
 dšchas meitscham ragana bij nogreesufe bises; no
 daschâm zitâm issuhfufe wairaf fpainu ašnu.

Beidsot wiša fabeedriba atjehdsàs un re-
 djeja, fa pšahpašchana wilkufes pahraf ilgi, jo pa-
 galma bij jau pilniga nakts. Wišt sahka isflichst
 uf gušas weetam, furas atradàs waj nu fufnâ
 waj schfuhnôs, waj ari pagalma widû.

„Bet nu, pan Homal — tagad mums laifs
 doteles pee nomirejas,“ firmais Kafaks teiza, pa-
 greeldamees pret filosofu, un wišt tšchetri, to starpâ
 ari Spirids un Dorofchs, dewàs uf basnizu, at-
 kaufamees nuhjam no funeem, furu uf eelas fa-
 radàs wefela ganikle un furi, dušniàs aifrihdamees,
 graufa wixu nuhjas.

Neškatoteles uf to, fa filosofš bij paguwis ee-
 mest paprahwu kruhscheli fihwâ, winšch fajuta
 fšepenas bailes, jo klahtaf wixi nahza ap-
 gaismotai basnizai. Ehrmigee nostahsti un
 atgadijumi, furus winšch nupat fâ bij
 dširdejis, wehl wairaf usbudinaja wina fantafiju.
 Dumša, fas nahza no schoga un kuplajeem fošeem,
 fkuwa mafaka; apfahrtne rahdijàs arweenu failafa.
 Beidsot wixi bij aiffneegufchi basnizas wahrtus un
 eegahja pagalma, fas bij aptaifits ar wezu fatri-

tufchu fehtu; ahopus fehtas nebij neweena fozina; tur rehgojās pretim weenigi tufšchee, flajee lauki un nakts tumsā eetehrptās plawas. Wišt trihs Kasaki, kopā ar Homu, uftahpa pa stahwajām ahra trepem un eegahja basnizā. Te wini atstahja filosofu weenu, nowehledami winam labi un laimigi ispildit sawu peenahkumu, un aifflehdsa durwis no ahra pušes, tā jau pans bij pawehlejis.

Filosofs palika weens. Wispirms wiņš noschahwajās, tad sahka staipitees, pehž tam šapuhā abas rofas un beidsot pahrlaida azis pahrbasnizu. Baschā widū stahweja melns sahrks. Dumšcho swehtbilschu preešchā lihpinajās šwetschu leefmas; winau gairmā wareja šaredset tikai altari un pa dakai basnizas widu; attahlakee fakti bij pawisam tumšchi. Mugstā wežlaifu swehtbilschu šeena bij jau sen laika šoba šagrausta; tās apselittee greesumi wehl tikai daschās weetās tā blahwi atšpihdeja: weenā weetā feltijumi pawisam bij atlupušchi, otrā glušchi nomelnejnšchi; swehtajo tehli, pawisam nobrukuschchi, raudšijās tit druhmi. Filofs wehlreis apškatijās apšahrt. „Blehnas!“ wiņš teiza: „kas te šo baiditees? Šilweki eenahkt te newar un pret mironeem un špokeem man ir luhgšchanas, tahdas luhgšchanas, ša lihds šo islasšchu, neweens špoks man neliks flahht ne pirštu. Naw šo baiditees!“ wiņš atfahrtoja un atmeta ar roku: „labaki jašahš lasit!“ Beegahjis pee šora, filosofš eeraudšija tur wairakus šwetschu wihštokkus. „Das ir labi,“ wiņš nodomaja: „wajag apgairmot wifu basnizu tā, ša lai

buh tu tif gaischs, kà deenâ. Et, schehl, ka basnizâ newar uspihpet pihpi!"

Un winsch sahka peestiprinat wajfa iwezes gar wisâm palobem, pee pultim un swehtbildem, nebuht neskopodamees ar iam, un drihs meen wifa basniza pildit pildijâs ar gaismu. Tikai augfchas welwejumôs tumfa samilkâs it kà wehl beesaki, un notwehpufchee swehtajo tehli raudsijâs wehl druhmaki no wezlaihu rahmjeem, kas schur tur wehl laistijâs feltâ. Goma peegahja pee sahrka, bailigi pasfatijâs guletajai fejâ — un, drebukeem pahrskreent, aismeedsa azis: tahds breefmigs, apstulbinoschs skleistums!

Winsch nowehrjâs un gribeja ateet nost; tatschu ehrmotas sinfahribas dsihst, waldfinats no sawadâm nepahrwaramâm juhtam, kas zilweku sagrahbj it ihpaschi bailës, winsch neiszeeta, aisejot nepasfatijees winâ, un pehz tam, to paschu juhtu ipeests, pasfatijâs wehlreis. Un teescham — nomiruschâs spilgtais skleistums rahdijâs breefmigs. Buh tu wina drusku sliftaka no isskata, tad warbuh tu neatstah tu tif breefmigu, schausmupilnu eespaidu. Ne, — winas fejâ neredseja neka druhmi-sastinguscha, mironam lihdsiga; fejas waibsti isdwefa dsihwibu, un filosofam islikâs, it kà wina skatitos winâ aishwehrtâm azim. Winam pat islikâs, it kà no winas labâs azs, sem plakstina, isspeedâs ajara, un kad ta noriteja us waigu, winsch skaidri redseja, ka ta bij afins lahse.

Winsch sieidsigi atgahja nost, peegahja pee lasamâ galbina, atwehra grahmatu un, lai fewi eedroschinatu, sahka lasit stiprâ balsi. Un wahrdi

ſtati atbalsojās tuffchajā baſnizā, kas jau ſen bij ſtahwejuſe tiſ klufa, kā iſmiruſe; balſs pluhda ſwinigajā nahwes klufumā dobjām, pilnām ſkanam un iſklauffjās ari paſcham laſitajam druſtu meſchoniga. „Kas man to baiditees?“ winſch domaja pats ſewi: „wina tatschu nezelfees no ſahcta augſchā, jo bihſees no Deewa wahrda. Lai gul! Un kas es ari buhtu par Kaſaku, ja baiditos? Nu, protams, eemetu glahſiti pawairaf — tapeh3 ari iſleekas bail. Bag', jaeſchrau3 tabaka! Et, kas par labu tabaku! Warena tabaka! Teeſcham laba tabaka!“ Tatschu apſchirdams katru lapu, winſch arweenu pagluhneja pahri uſ ſahrku, un liſās, it kā kahda ſlepena balſs winam tſchufftetu: „Drih3, drih3 wina iſzelfees un ſtatifees ahrā no ſahrka!“

Un tomehr — apfahrt walদিয়া nahwes klufums; ſahrks guleja nefuſtedamees; ſwezes iſſtaroja weſelu gaiſmas pluhimu. Zif ſchauſmiqi iſleekas naſti apgaiſmotā baſnizā, kur guk mironis un naw neweenas dſihwas dwehſeles!

Bazeldams balſi, winſch ſahſta dſeedat wiſadās ſkanās, wehledamees iſgaiſinat pehdejās bails, un katru minuti pameta azis uſ ſahrku, it kā negribot jautadams:

„Un ja nu iſzeltos, ja wina iſzeltos?“

Tatschu ſahrks ſtahweja nefuſtedamees. Kaut jel eefkanetos kaut kahds troſſnitis, eefuſtetos kaut kahda dſihwa radiba, — ja ne wairaf, kaut jel faktā eetſchirſtetos zirzenis! Tif tiſ bija dſirdams, ka daſcha attoh3laf ſtahwoſcha ſwezite weegli eefpriſ-

stejās, waj ari kašds waška pileens miħšii atsitās pret griħdu.

„Nu, bet ja nu izēkas? . . .“

Wina pazehla galwu . . .

Winfch breešmigi šadruvejās un isberša azis. Ne, wina teešam wairs neguķ, bet pazehlušēs šahrkā sehduš. Winfch nowehrša azis un driħš ween atkal paštatijās ar šchaušchalam uš šahrku. Wina bij izsehlušēs . . . klišti pa bašnizu aišwehr-tām azim, rošam paštahwigi graħbštidama gaišu, it kà wehletos kaħdu notwert.

Wina naħš šchurpu taišni pee wina . . . Seelās isbailēs winfch apwilka šew apfahrt rinķi; tad wehl stiprafi kaška lašit luhgšchanaš, škaitit „garu wahrduš“, kuruš tam eemahzjišs kašds muħšs, kaš wišu šawu muħšchu bij redsejis raganas un nešchihštus garus.

Wina noštahjās gandriħš uš pašchas rinka štrihpaš; tatšchu bij redšams, ka wina nešpehja paħrkahpt nowilktu robešchu, un paħrwehrtās šilganbahlā kraħšā, kà zilweks, kaš jau wairaf deenas kopsch miris. Šomam truhka duħšchas paštatitees uš winu: wina ištātijās breešmiga. Wina flabinaja šobus un atwehra šawas nedšihwās azis; tatšchu neka neredšedama, dušmu trašumā, — par kuruš leezinaja winas drebošchā šeja, — wina pagreesās uš otru pušt un, ištēepuše rokaš, aptauštija wišus piħlarus, išmekleja faktu, kaktus, gribedama Šomu dabut rokā. Šeidsot wina apštahjās un, padraudejuše ar pirkštu, eegulās atpaķaķ šahrkā.

Šilosofs joprojam wehl newareja atjehgtees un baikupilns raudšijās uš melno šahrku.

Te it negaidot šahrks peepeschi rahwās aug-
 ūchā un ar ūtrauju ūchalkonu ūahka libot pa basni-
 zu, ūfreedams no weenas puūes uū otu. ūilosofs
 redūeja to gandrihū wirs paūčas galwas, tatschu
 redūeja ari, ka ūahrks newareja aiskert apwilko
 rinki, — un winūch ūahka ūkaitit garu wahrbus
 wehl ūparigaki. Sahrks nobrahsās paūchā basnizas
 widū un palika tur ūahwam tā peekalis. Lihkis
 atkal iūzehlās, ūafilejis, pahrwehrtēs truhdu ūak-
 ganumā. Te tai paūchā brihdi tahtumā eedūee-
 dajās gailis: lihkis eegulās atpaak ūahrkā un
 wahks aiskirtās zeeti.

ūilosofa ūirbs ūpehji puūsteja, un ūweedri
 pluhda aumakam; tatschu, eedroschinats no gaila
 dūeedaūchanas, winūch ahtri paūteidsās iūlaūit tās
 lapas, kas wehl bij japabeids. Tikko rihts ūahka
 auūt, eeradās djaūs ar ūamtuku, kas toreis iūpil-
 dija basnizas wezakā weetu, un atlaida filosoūu uū
 mahjam.

Nonahzis labi attahkājā ūahbschā un nolizees
 uū duūu, filosoūs ilgi newareja aismigt; beidsot
 nogurums winu tatschu pahrwareja, un
 winūch ūaguleja lihdi pat pusdeenai.

Kad winūch peezehlās un ūahka atminetees
 naūts peedūihwojumus, winam iūlikās, it tā wiūs
 tas buhtu notizis tikai pa ūapneem. Duhschas
 eestiprinaūchanai winam paūneedūa weūelu korteli
 ūihwā. Pee pusdeenas galda winūch atdabuja wezo
 ūautribu, jokoja, iūūazija daūchas peesihmes, un
 weens pats āpehda deesgan leelu ūwenu; tomehr
 par ūaweem peedūihwojumeem basnizā winūch, ūa-
 wadu, neiūprotamu juhtu pamudinats, ne-eedroschi-

najās nefa stahstīt, un uš wīseem sīnfahriġo prašč-
hajumeem atbildeja tīfai: „Ja, notīfa jau nu
gan wīfadi brīhnumī! . . .“ Filosofoš peedereja
pee teem zīlwekeem, kuxi, ja toš labī pazeenā,
mehdš padotees neīšfakamai filantropijai. Wīnšč,
īflaidees gulu, ar pīhpi šobōš, apškatīja wīfus gašč-
jejus neredsetī mīhliġām azīm un špāhwa beš ap-
stahščhandš uš weenu pušf.

Bež pusdeenas filosofoš jutās īštī jāutrā
duščhā. Wīnšč apštaigaja wīšu šahdščhu un ee-
pazīnš gandrihš ar wīseem; no diwām weetam
wīnu pat īšdīfina ahrā; kahda šahdščhas daikawīna,
jauna šeewa, kreetnī eeswehla wīnam ar lahpsu pa
muguru, kad tas bīj eedomajees sīnfahriġī patau-
stīt, no kahdas drehbēs šchuhdinatī wīnas kreffla
kruhtīs un bruntščhī. Tatščhu jo wairaf laīfš
wīršījāš uš wāfara pušf, jo filosofoš kkuwa domi-
gāfš. Stundu preeščh wāfarinām gandrihš wīšf
šaimēs laudīs šalāšījāš pagalmā špehlet „uš pu-
tru“ wāj ari šīst „krāġlus“, kas līhdšīnājāš
bumbu špehleī, tīfai ar to šarpībū, ka bumbu
weetā leetoja garas nuhjas, un ušwaretajām bīj
teešība pajahtees uš ušwaretā muguras. Špehle
šahfā tapt škatītājeem lotī interesanta: beeščhī
ween gadijāš, ka ġowju dšīnejs, īšplehtees plāts
kā raušīs, šcherbāš mugurā zuhšġanam, kas bīj tīf
kālšens, mašīnščh un ar šarufuščhu, ġrumbām klahu
šeju. Gadījāš ari, ka ġowju dšīnejs šaleeža šawu
kumbri, un Doroščs, ušlēhžīs tam mugurā, ar-
weenu teīza: „Ģ, kas par warīġu wehršf!“ Bee
kufnas šleegščhā bīj šašehduščhees tee, kas nemīh-
leja daudš kufstetees. Wīnī škatījāš lotī nopeetnī,

tuhpinadami fawus kalkus, pat ari tad, kad jau-
nee waj plihfa no smeekleem par gowju gana waj
Spirida asprahdigajeem jofeem. Goma weltigi
mehginaja eejuhfminatees preefch fpehles: druhma,
tumscha doma, it ka nagla, bij eespeedufes wina
gawâ. Ari pee wafarinu galda winsch wi-
fadi mehginaja sewi usjautrinat, tatschu bailes,
lifas, peeauga winâ lihds ar wafara frehflu, kas
pahrfahja debest.

„Nu, mums jau laiks flahht, bursaka fun-
dsin! . . .“ mums jau pasihstamais firmais Kafaks
eebilda, zeldamees no galda lihds ar Dorofchu:
„eesim pee fawa darba.“

Gomu tahdâ pat fahrtâ aifweda uf basnizu,
atkal atstahja weenu paschu un aifflehdfa durwis.
Tifko winsch bij palizis weens, bailiba wina fruh-
tis eeradâs atkal no jauna. Winsch atkal redseja
tumschâs fwehtbildes, spihdoſchos rahmjus un melno
sahrku, kas stahweja schaufmigajâ flufumâ basni-
zas widû.

„Ro tur nu baiditees?“ winsch teiza: „tagad
tatschu wif fchee brihnumi naw man nefas jauns.
Tas tifai pirmo reifi tâ isleefas, ka buhtu bail.
Ja, tas isleefas tif tâ no eesahfuma, bet wehlf
ifrahdas, ka nemaf naw bail; ja, ne pawifam naw
bail! . . .“

Winsch steidfigi pegahja pee lafamâ galbina,
apwilka sew apfahrt rinfi, isskaitija daschus „garu
wahrdus“ un sahfa lasit pilnâ balsi, apnemdamees
nepazelt no grahmatas ne azu un negreest uf wifu
nefahdu wehribu. Jau fahdu stundu winsch tâ bij
lafjis un sahfa jau peekust un atfahfetees; winsch

iswilka no tabatas tabakas ragu un, wehl nepeelisis tabafu pee deguna, bailigi pameta azis us sahrku. Wina firde bailës fastinga: mironis jau stahweja wina preefchâ us paschas stihpas un zeeschi luhkojäs winâ ar sawâm nedsihwajâm, apfatejuschu truhdu azim. Bursaks nodrebeja un aufstas schalkas pahrtrehja winam pa wisâm dsihflam. Molaidis azis grahmata, winsch sahka wehl skakafi lasit sawas luhgschanas un saukt garu wahrdu, un dsirdeja, kâ mironis klabinaja sobus un plahitja rokas, gribedams lastaju notwert. Tatschu, paschkeelejis drusku ar weenu azi, winsch redseja, ka tas grahbstijäs ne ap to weetu, fur winsch stahweja un, kâ bij noprotams, newareja winu eeraudfit. Wina eesahka murtschet dobjâ balsi un nedsihwäs luhpas ifrunaja breefmigus wahrdu; aissmakuschâ dwezmâ tee pluhda ahra, lihdsigi werdoschas darwas mutuleem. Winu nosihmi winsch newareja saprast, bet tikai juta, ka tajös flehpjas kaut kas breefmigs. Filosofs ar isbailem noprata, ka wina aizina sew talkâ kaunos garus.

Wehja schalka brahsäs basnizai zauri no fatra winas wahrda, un drihs bij sadfirdams trofniis, it kâ neskaitamu spahrnu schwihksiona. Winsch dsirdeja, ka schee spahrni atsttäs basnizas logös un dsells rahmjös, ka asti nagi sikhdami krahpeja logus un ka nesinama wara brahsäs pret basnizas durwim un luhkoja laustees eefchâ. Filosofam wisu laifu firde spehji pufsteja; aismee-dsis azis, winsch weenâ panehmeenâ skaitija luhgschanas un garu wahrdu. . De us reis tahkumâ

faut kas noškaneja: tas bij gaila pirmais rihta šveizeens. Noguruschais filosofs pahrtrauza lastišchanu un uselpoja šwabadafi. —

Atnahkušchee Kasafi atrada wīnu gandrihs gluschi bes fajehgas; wīnšch bij atšpeedis muguru pret šenu un, azis eephehtis, stihwi škatijās us atnahkušcheem Kasafeem. Wīnu isweda gandrihs weščus un peectureja sem rokam wīšu zeku. Nonahzis pana pagalmā, wīnšch nodrebinajās un lika atnest korteli šihwā. Ššdšehris to, wīnšch noglauda matus us galwas un teiza: „Ja, pašaulē daudš to pesteku! Un daschreis zilwešam japeeredš tahdas breešmu leetas,—e' nu!..“ Šee šcheem wahrdeem filosofs atmēta ar rofu.

Klahtesošchee, isšsirdušchi tahbus wahrbus, noduhra galwas. Šat masais puikelis, kuru wīšš faines laudis mehšja eefštatit par šawu weetas isšpilditaju tahdōš gadijumōš, ja, peemehram, wajadšja ismehšt širgu štalli waj nest uhdeni, — pat šchis nabaga puikelis eephehta tiš muti.

Tai brihdi gahja garam wehl ne wīšai paššihwojuše šeweete, tehrupešš zeešchi peeguloščā wiršjafā, kas jo wairat isšehloja wīnas apašo, špehžigo augumu, — wežās šehščas rošas meita, breešmigi graschiga meiteete, kas arweenu luhšoja faut šā papušchot šawu galwas rotu, peešprauschot tai waj nu lentites galu, nekšes šeedinu, waj ari šahdu nekahdu papira gabalinu, ja zita neka nebija.

„Šabriht, Šoma!“ wīna teiza, eeraudšjuse filosofu. „Ai, ai, ai! — kas tad tew notizis?“ wīna peepešchi eefaužās, šaššdama rošas.

„Nu, kas tad, mulka bahba?“

„At, mans Deems! — ta' tu jau esi wif'gar garam nofirmojis!“

„Eh, he! Pateesi winai taisniba!“ Spirids eesauzās, wehrigi apskatīdams filosofa matus. „Tu teesham esi nofirmojis, tapat kā muhsu wezais Jantuks!“

Filosofs, padzirdejis tahdas leetas, pa galwu pa kaklu aismetās uš kufku, kur bij jau agrak pamanijis pee seenas peelipinatu, mušchu noraibinatu trijstuhru speegela gabalu, kas bij apspraušts neaismirstelitem, seemzeetem un pat weselu wihtni deewkozinu, un nodereja šchwihdigajai lauku kofetei preefšch gresnoschanās. Un few par leelu pahrsteigumu, wiņšch pahrleezinajās pahr winu wahrdu pateesibu: puse no mateem bij gluschi balti.

Homa Bruts nofahra galwu un kluwa domigs. „Eeschu pee pana,“ wiņšch beidsot apnehmās: „istahstischi wifu, kā bijis, un pateifschu, ka wairs nelafschu. Lai ņuhra mani tuhlin prom uš Rijeku.“

Ur tahdam domam wiņšch tuwojās pana mahjas lowenem.

Simtneeks ņehdeja gandrihs nekustedamees sawā istabā. Tās pašas dsitās ņkumjas, kuras wiņšch jau pirmo reisi bij nowehrojis wina ņejā, bij nomanamas ari tagad. Tikai waigi bij eefrituschi wehl wairak, nekā pirmak. Wareja redset, ka baribu wezais wihrs baudija waj nu koti maš, waj warbuht ari nemaš neaistika. Uhrfahrtejis ņtingās ņejas bahlums peeschņihra winam sawadu, akmenam lihdsigu meeribu.

„Deems palihds, mihkais!“ winsch teiza, eeraudsijs Homu, kas bij nostahjees pee durwim ar zepuri rokâ.

„Nu, kâ tew tur klahjâs? Baj wifs labi? . . .“

„Labi, fazit, jau nu ween buhtu, — tifai tur eet wakâ tahda welna buhschana, ka skatees tif, fur zepure, un laidees lapâs, fur deguns rahda!“

„Kâ tâ?“

„Nu tâ, juhfu meita, pan . . . Prachtigi apstatot, wina jau nu gan no panu kahrtas, to neweens newarês noleegt; tifai nenemat par kaunu, ka es safu, lai Deems atpesti winas dwehseli . . .“

„Kas tad ir ar winu?“

„Gelaidufês ar paschu nelabo. Taisa tahdu juzekli, ka naw eespehjams lasit nekahdus Deewa wahrdus!“

„Easf tif, lasf! Ne welti wina atfautufe taisni tewi: redsams, wina, mana duhjina, ruhpejusês par famu dwehseli, gribedama zaur luhgschana aisdskht wifu kaunumu.“

„Kâ wehlates, pan: tifai, Deems fodi, newaru wairs!“ . . .

„Easf tif, lasf,“ fimtneeks luhfoja winu peerunat: „tew tif wehl weena nafts atlifufe; tu isdarist kristiga zilwefa darbu, un es tew to atlihdsinasthu.“

„Man waretu solit nes' kahdu atlihdsibu . . . Kâ nu tu pats redsi, pan, bet es nu gan wairs nelasfshu!“ Goma noteikti atbildeja.

„Klaufees, filosof!“ fimtneeks runaja un wina bals pahrwehrtâs skarba un bahrga: „es

wispahr tahdas tenkas un jokus nemihlu! To tu wari darit sawā burjā, bet pee manis tas neeet! Ja es liščhu tew uffkaitit, tad tas nebuhs wis tā, fā pee rektora! . . . Waj tu fini, kas ir laba ahdas kantščuka?"

„Kā nu ne!“ filosofs atteiza jau rahmakā balsti: „katram sinams, kahdas šchis ahdas kantščukas: leelakā wairumā — gluschi neiszeščhama leeta.“

„Bareisi. Tikai tu wehl nesini, fā mani sehni prot tweezet!“ simtneeks bahrgi teiza, zeldamees kahjās, un wina feja peenehma nifna pawehletaja isfkatu; ta leezinaja par wina newaldami straujo dabu, kuru dšikās sehras bij eemidfinajuščhas us kahdu laiku. „Pee manis mehds pirms istweezet, tad eefmehret ar fihwo un atkal sahkt no jauna. Eļ nu, eļ, dari sawu darbu tahlak! Ja nedarisi — liščhu noswehtit tā, ka wairs ir nezelsees, bet ja isdarisi — dabusi tuhksosch dukatus!“

„Oho, ho! — tas leefas nadsigs tehwinšč!“ filosofs ahrā eedams nodomaja: „ar tahdu naw wis jofi! Nu pag', pag', draudsin: kad es laidischu leelus wakā, tad tu ar wiseem saweem šuneem nepanahšfi!“

Un Goma nolehma behgt wisadā fiņā. Winsch nogaidija tikai deenwidus laiku, kad wiša šaime mehdsja šalihst pa šeena šchuhneem un, paplestām mutem, laida wakā tahdu krahščhanu un šwelpščhanu, ka wišs pana pagalms lihdsinajās šabrikai.

Gaiditais brihdīs beidsot peenahza. Pat wezais Jantuks aismēdša azis, išteepes pašchā faulgosi. Filofofs ar bailem un drebeschanu flustinam eelihda pana dahrsā, no kureenes, tā winam likās, wareja wifai weegli un neweenam nemanot isbehgt us flaju lauku. Schis dahrs, tā jau tas parafis, bij loti nolaišts un tā tad ari wifai no-derigs jebkuram šlepenam pašahkumam. Šnēmot tikai weenu tafu, kas bij eemihšs šaimneezibas wajadsibam, wifš zits bij apšlehpts beesi noaugušcho kirschu un pleederu ehnā un apaudsšis dadscheem, kas steepa augstu gaisā šawus garos steebrus ar afajām, šarkanajām galwinam. Wifū šcho beesi šaaugušcho koku un krumu mudšchekli apšlahja wefels apinu tihkliš un lihdsinajās juntar, kas nostēpās lihds pat šhogam un nofarajās otrā pusē lihdsigi wijigām tšchuhškam, kopā ar seedoscheem lauka pulkstenišcheem. Wif šhoga, kas eerobeschoja dahrsu, steepās wefels mešchs garās šihštās stepu šahles, kurā, tā likās, neweena šinkahriga azs ne- bij eeskatijušēs, un iskaps drošchi buhtu šaluhšufe gabalōs, ja kahds buhtu mehginajis ar tās asmeni aistikt šchos refnos, šazeetejušchos steebrus.

Kad filofofs gribeja pahrkahpt par šhogu, wina šobi klabeja un šrds pukšteja tik stipri, ka winsch pats šabijās. Wina garā „paltraka“ šehrbele likās buht peelipufe pee šemes, it tā kahds buhtu to tur peefitis ar naglu. Kad winsch bij pahrkahpis pahr šhogu, winam is-likās, it tā kahda greešigi šchwihkštoscha balšs dahr- detu winam aufis: „Kur nu, kur nu?“ Filo-fofs ahtri noleezās garajā šahlē un šahka škreet us

preekſchu, paſtahwigi klupdams pahr wežam ſaknem un ſabradadams kurnjus un to ſemju uſrakumus. Winaſch redſeja, ka winam, tiſko buhs iſkublees no ſahlaines, atlika tiſ pahrkreet pahri par lauku, aiſ kura noſteepas beeſi ehrekſchu krukmi, kuroſ winaſch zereja buht droſchibâ un aiſ kureem, pehz wina domam, wajaſeja nahkt zetam, kaſ aiſwed taiſni uſ Rijewu. Lauku winaſch pahrkrehja azumirkli un drihſ ween atradas ehrekſchu beeoſni. Zaur ehrekſchu beeoſni winaſch iſlihdâ zauri, atſtahdams tam kâ meſlu waj uſ katras aſo ehrekſchu adatas pa gabalam no ſawa „paltraka“, un iſkukwa neleelâ klajumâ. Kupls wihtols noleeza ſawus ſarus weetam lihdi pat ſemei. Neleels awotinaſch wiſukoja ſaulê, tihrs kâ ſudrabs. Pirmais darbs filoſoſam bija, noleektees ſemê noſfertees, jo winam bij uſnahkufſchas neiſzeesſchamas ſlahpes.

„Dabs uhdentinaſch!“ winaſch noteiza, ſlauzidams luhpas: „te waretu labi atduſetees.“

„Ne, labak jau nu laidiſim uſ preekſchu: drihſ ween war ſahkt medit rokâ! . . .“

Schee wahrbi atſkaneja winam turpat aiſ muguras. Winaſch atſkatijas: wina preekſchâ ſtahweja Jawtuks.

„Welna Jawtuks!“ filoſoſs pats ſewi ſkai-tas: „es tewi buhtu grahbis un aiſ kaſjam . . . ! Un taru neganto purnu un wiſu, kaſ ween tewir, iſurketu ar oſola meetu! . . .“

„Walti tu, brahliſ, iſmehrijis tahdu rinki,“ Jawtuks turpinaja: „buhtu labak iſwehlejees to zetû, pa kuru es nahzu: taiſni gar ſirgu ſtalli. Un tad jau ar' tihri ſchehl ta ſwahrka. Wadmala

leefas ihsti laba. Zif ta' dewi par arschinu? .. Nu, bet tagad peeteef; esam jau nu isstaigajušchees tifu tikām: laifs dotees ir us mahjam!"

Filosofs pakastja ais ausš un Jawsdukam sekoja. „Tagad nu gan nolahdetā ragana šados man piparus!" winašch nodomaja. „Un labi pahrdomajot, kas man par behdu? No ka tad es ihsti baidos? Waj es ne-esmu Kasafs? Ja jau dimas naktis šalastju, Deems palihdsēs ir trescho. Nedšams, nolahdetā ragana šagrehkojuse kreetni ween, ka neschkihstee gari winai wehl arweenu nahš talkā!"

Tahdas domas nodarbinaja filosofu, kad tas tuwojās pana pagalmam. Usmundrinajis sewi ar tahdām peesihmem, winašch peerunaja Doroschu, kas, eewehrojot šawu draudšibu ar mahjas usraugu, wareja daschreis eetikt pana pagrabā, — lai istteepj muziku šihwā, un abi draugi, nosehduschees peejumē, sameta gandrihs weselu pusspaini, tā ka filosofs peepeschi uslehza šahjās un uskleedsa: „Musikantus šchurpu! — wisadā šinā musikantus!" un, nesagaidijis musikantus, laida wakā pagalma widū, kur lihdsenaka weeta, „trepaku". Winašch dejoja tif ilgi, kamehr peenahza palaunadscha laifs un sehtas laudis, šastahjuschees rinkfi apšahrt, ka jau tas parasts tamlihdsigōs gadijumōs, noskatijās, lihds beidsot nosplahwās un atgahja nost, teikdami: „Nu tu brihnums, zif ilgi tahds zilweks war danzot!"

Beidsot filosofs turpat ari nolikas gulet, un tikai labs toweris aufsta uhdena wiku wareja usmobiinat pee wafarinam. Pee wafarinu galda winašch ru-

naja par to, kas Kasaks ihsti ir, un ka tam ne-
wajaga baiditees ne no ka wišā pašaulē.

„Nu ir laiks,” Jautuks teiza: „eesim.”

„Spitšchu tew rihlē, nolahdetais wepri!”
filosofs nodomaja un, uszehlees kahjās, teiza: „Ge-
sim ar’!”

Ējot pa zeku, filosofs pastahwigi raudsiņās
uš abām pušem un mehginaja usšahkt šarunas ar
šaweem pawadoneem. Tatšchu Jautuks zeeta flu-
su; pat Dorošam pšahpašhana nelikās buht pa
prahtam. Naktis bij elliščēigi tumšča. Tahlumā
gaudoja wefels bars wilku, un pat šunu reešhana
islikās šawadi šchaušmiga.

„Seetas, it kà tur zits kas gaudotu: tas
newar buht wilks,” Dorošs eerunajās.

Jautuks zeeta flusu. Filosofs ari nesinaja
neka teikt, ne šazit.

Wini šasneedša basnizu uu eegahja wezajās,
puššagrunuščās koka telpās, kas leezinaja, žif maš
šahdsčas ihpašchneeks ruhpejās par Deewu un
šawu dwehfeli. Jautuks un Dorošs atkal ais-
gahja, un filosofs palika weens.

Basnizā wišs bij pa wežam, wišs eedweša to
pašchu bahrgo un baiķu pilno šwinigumu. Ažu-
mirkli wiņš palika stahwam uš weetas. Basnizas
widū tapat nekustedamees stahweja breešmigās ra-
ganas šahrks.

„Ta’ nebaidišchos nemas, Deews šodi, ne-
baidišchos!” wiņš noteiza un, kà jau pagahjuščo
nakti, apwilzīs šew apšahrt rinķi, šahka atminetees
wišus šawus garu wahrbus. Wišapšahrt walbija
šapa flušums; šwetšchu leešminas drebeja un is-

platija fawu bahlo gaismu basnizas welwes. Filo-
sofs pahrſchſihra weenu lapu, tad pahrſchſihra
otru un ſahka eewehrot, ka winſch lafa pawifam
faut ko zitu, nekâ grahamatâ bij rakſtits. Iſbailēs
winſch pahrmeta kruſtu un eefahka dſeedat. Tas
winu druſtu eedroſchinaja; laſſchana ſahka weit-
tees, un lapas tã tiſ ſibeja weena pehž otras.

De peepeſchi . . . nahwes klufumã . . . ar
troſſni atſprahga wakã ſahrka dſelſs wahks, un
mironis no ta zehlās ahrã. Tas iſſkatijās wehl
breeſmigaks, nekâ pirmo reiſi. Wina ſobi bree-
ſmigi klabeja, luhpas rauſtijās krampjōs un, aſt
ſpeegdami, pluhda ahrã ſauno garu ſauzeeni. Wee-
ſulis pazehlās basnizã, ſwehtbildes nogahſās pee
ſemes un ſaſſto logu ſtikli dſchinkſtedami ſabira uſ
grihdu. Durwis iſſkrehja no engem, un neſkaitams
bars elles kehmu eebrahſās deewnamã. Bree-
ſmigs ſpahrnũ ſchwihſteſchanas un aſo nagu ſkrah-
peſchanas troſſnis pahrpildija wiſu basnizu. Wiſi
ſchee negari lidoja un brahſās, mekledami filoſofu
pa wiſeem faktũ fakteem.

Homam iſgahja no galwas pehdejais reibu-
lis. Winſch tikai meta kruſtus un laſſja juſu ju-
kãni wiſabas luhgſchanas. Un tai paſchã brihdi
winſch dſirdeja, ka neſchſihſtee gari ploſijās tam
apfahrt, tiſ tiſko neaiſkerdami winu ar ſpahrnũ
galeem un reebigajãm aſtem. Winam truſka
duhſchas aſſkatit no teem weenu waj otru; winſch
tikai redſeja, ka wiſu ſeenmali aiſklahja ſahds
breeſmigs milſu kehms, ſlehpdamees ſawōs ſajuku-
ſchajōs matōs, kã meſchã. Zaur matu pinkam
ſwihlodamas rehgojās diwas breeſmigas azis ar

drusku us augšchu šawilšteem usatscheem. Pahru wiku gaisā turejās kahds zits kehms leela puhšča weidā, ar neskaitameem štaipekneem un škarpiju dšelonēem; pehdejee bij aplipušči ar melnu šemi, kas nošarajās us šemi wewelām ščšipsnam. Wišš štatijās un meššleja pehž wina, tatschu newareja wiku eeraudšit noslehpumainā rinča widā. „Atwedat Wižu! Šta pehž Wiža!“ atšškaneja mirona wahrđi.

Un peepeschi basnizā eestahjās dšišč flušums; taškumā atšškaneja wišku gaudoššana, un drihš ween bij šadsirdami šmagi šoki, kas tuwojās no leelajām durwim. Šametis azis eefahrus, filosofš eeraudšija, ka kehmi wed kahdu šemu, druknu nezilwefu ar lihšām lahtšča šetnam.

Šahžejs bij wišpahri nolipis ar melnu truhdu šemi. Šā šteegrainas, štipras šafnes, apbehrtas ar šemi, rehgojās wina kahjas un rošas. Wišč šokoja šmageem, dimdoščeem šokeem, pašahwigi šlupdamis un šašwahšladamees. Šaree azu wahki bij nošahruschees lihšš pat šemei. Un Šoma ar išbailem eewehroja, ka wina gihmis bij no dšelšš.

Šehmu bars weda wiku šem rošam un nošahdija taišni pretim tai weetai, šur Šoma šahweja.

„Šazelat manus azu wahkus: es newaru redšet!“ Wišš teiza dobjā šapa bašš — un wišš kehmu bars šaššrehja paželt rina azu plašštinus.

„Nestatees!“ eetschufsteja filosofam tahda eefſcheja balſs. Wiſch tomehr nenozeetās un paſkatijās.

„Luhf, tur wiſch ir!“ Wijs eerehžās un norahdija uſ wiku ar ſawu dſelſs pirkſtu. Un wiſt, žif tur nu ween to fehmu bija, brahſās filoſofam wirſū. Beſ elpas wiſch nogahſās pee ſemes un turpat ari no bailem iſgaiſa wina dſihwiba.

Atſkaneja gaila dſeesma. Gailis dſeedaja jau otru reiſi: pirmo gaila kleeſeenu gari nebij ſadſirdejuſchi. Iſbeedetee fehmi metās uſ wiſam puſem, tur nu katrs waredams, logōs un durwis, lai tiſ ahtraki iſspruktu; tatschu tas wairs neiſdewās: tā ir wimi tur palifa ſaſtinguſchi logōs un durwis.

Mahžitajs, eenahžis eefſchā, palifa tā mehms uſ weetas, redſedams tahdu ſwehtas weetas apgahnifchanu, un neufdroſchinajās noturet tahdā weetā aiſluhgumu par nomirejas dwehſeli. Un tā ari baſniza palifa tahda pat uſ muhſchi-geem laiſeem, ar logōs un durwis ſaſtinguſcheem fehmeem, apauga ar ſoſeem, ſafnem, ſahlem, ehriſchku kruhmeem, — un neweens wairs neſin atraſt žeku uſ tureeni.

* * *

Kad baumas par ſcho notikumumu iſplatijās lihds pat Rijewai, un teologs Hatawa beidsot dabuja dſirdet par tahdu filoſofa likteni, wiſch we-

felu stundu padewās sehrām domam. Ar wīnu pa to laiku bij notikušas leelas pārgrošības. Wīnam bij uššmaidījuse laime: pehž sinatru kūrša vabeigššanas wīnu bij eezehlušči par wisaugštākā basnizas torna šwaniki, un no tureenēs wīnšch ar weenu mehdsā nonahkt lejā ar pahrfistu degunu, jo koka trepes, kas wēda toruī, bij taištas ļoti nekehdsigi.

„Waj est dsirdejis, kas notizis ar Homu?“ jautaja, peenahzis wīnam klah, Tiberijs Gorobezs, kas tai laikā bij jau tapis filosofs un nehšaja šwaigas uhsas.

„Tā gan Deems wīnam bij nolizis,“ šwanikis Hakawa atteiza. „Ģestm uš šhenki un peeminešm wina dwehfeli!“

Jaunais filosofs, kas ar entusiasta dedšibu bij šahzis isleetot šawas jauneeguhtās teešbas, tā ka wīnam wīšas bišes, šwahrki un pat zepure oda pehž špirta un tabakas šauleem, — azumirklī bij gataws uš eesšanu.

„Roma bij warigs wihrs, nudeen!“ šwanikis teiza, kad klibais šhenkeris bij nolizis wīnam preekšchā jau trescho mehru. „Ģewehrojams wihrs! Tikai, luhk, dabuja galu taišni ne par šo.“

„Ģs gan šinu, kapehž wīnšch dabuja galu: tapehž, ka baidijās; bet nebuhtu baidijees, tad ari ragana nebuhtu warejuse wīnam neka padarit. Wajag tiš pahrmest frustu un uššplaut raganai uš

paschu asti, tad nefas newar notift. To es jau
sinu gluschi labi. Zo, luhf, pee mums, Rijewâ,
wifas seewas, kas sehð us turgus, wifas raganas
ween! . . .“

Uf to swanikis apstiprinofchi pamahja ar
galwu. Beidsot eewehrojis, ka mehle palifuse
gluschi stihwa un newar wairs isrunat neweena
wahrda, winfch apdomigi pazehlâs no galba un,
grihtodamees us ween' otu puft, gahja noliftees
faut fur sahlê, nolihst wistahlakajâ weetâ, pee
kam neaismirsa, pehz weza eeraduma, notscheept
wezu sahbaka soli, kas mehtajâs schenki us sola.

K. Orłowski

grahmatu ſektuoc, pahrđot. un laſama biblioteka,

Rigā, Zahna eelā Nr. 14,

preti Zahna baſnizai, paſcha namā.

Manā apgahdeenā iſnahkuſchas ſchahdas grahmatas:

	Rap.
Paſanles rakſtneeziba. Zittantu ſcholaiķu eewehrojamako rakſtneeku ſtaħsti, noweles un ſkizes (ar iħſām biografiſtām-literariſtām peeſihmem), Lejas-Kruhmina ſakopojumā, pirmā grahmata, maķſā 30 t., gl. ſehjumā	60
Preſtants, kahda paſuduſcha dehla dſihweſ ſtaħſts, no Lejas-Kruhmina	10
Wiħrs zaur paſcha ſpeħku. Kahda zenſona dſihweſ ſtaħſts	10
Zaunā ſtrahwa, J. Purapukeſ romans, maķſā 90 t., gliķā ſehjumā	125
Reclaimigais iſriħkojumſ, humoreſka no J. Purapukeſ, maķſā 30 t., gliķtā ſehjumā	60
Saules itari un maħkoni. Podneeku Karķa dſejoki, maķſā 40 t., gliķtā ſehjumā	75 un 100
Sirſchu weħtras, jauni dſejoki no Podneeku Karķa, maķſā 30 t., gliķtā ſehjumā	50 un 75
„Glabts!“ (Zraħdes teeſiba briħwa.) Skatu luga diwōſ zehleēdſ. Beħz Sweedru rakſtneezes Aſhildas Agrell Latweeſchu ſtatuwem paħrſtrahdajis Lejas-Kruhmiņſch	30
Darbi kuſtonu walſti. Beħz Rubafina tulkojis Sundu Peteris. (Nr 57 ſihmeju-meem tekſtā).	45

Turpat peħrtamas ari zitu Latweeſchu grahmatu iſdemeju ſprediku, luħgſchauas, ſtaħſtu, paſaku un bilſchu grahmatas.

Stiķla bildeſ, maħju ſweħtibas, ſeenas pantini. Biħbeleſ, Wiđſemes un Kuſſemes dſeeſmu grahmatas wiſahdōſ eeeħjumōſ (paſcha fabrikaģija).

Grahmatu tirgotajeem un koſporteeereem peedahwaju wiſas grahmatas ar eeſpeħjami wiſaungtaķo rabatu.

K. Orłowski, Rigā,

Zahna eelā Nr. 14, preti Zahna baſnizai.